

NELSON DEMILLE

hra se lvem

FLEET

Nelson DeMille

Hra se lvem

**NELSON
DEMILLE**
hra se lvem

Copyright © 2000 by Nelson DeMille

www.nelsondemille.net

Translation © Pavel Bakič, 2013

ISBN 978-80-87497-63-0

ISBN 978-80-7473-123-5 (PDF)

Věnováno světlé památce mojí maminky, jejíž generaci Tom Brokaw označil za tu největší.

Poznámka autora

Fiktivní Protiteroristická operační skupina (POS) popsaná v této knize má svůj předobraz ve skutečné Joint Terrorism Task Force, tam, kde to bylo nutné, jsem však využil právo spisovatele odchýlit se od skutečnosti. Muži a ženy tvořící Joint Terrorism Task Force (JTTF) jsou neúnavní, erudovaní, oddaní své práci a v boji s terorismem na americké půdě stojí v přední linii.

Protagonisté příběhu jsou smyšlení, ačkoli líčení vyšetřovacích složek částečně odpovídá skutečnosti, stejně jako popis amerických náletů na Libyi v roce 1986.

Předmluva

Mnohdy je snazší s předmluvou počkat a připojit ji ke knize až nějakou dobu po prvním vydání: Stane se z ní spíš jakési zpětné zamyšlení nad dílem, při kterém má autor tu výhodu, že píše s odstupem a ví, kudy se ubíraly dějiny.

Hru se lvem jsem napsal v roce 1999 a vyšla v lednu roku 2000. Zdůrazňuji to s ohledem na události z 11. září 2001. Mnoho čtenářů má za to, že určité pasáže onen strašlivý den předvídají, a mnoho jich *Hru se lvem* označilo za jasnozřivý, nebo dokonce prorocký román. To by zalichotilo každému spisovateli, nehodlám ale tvrdit, že jsem do žebříčků prodejnosti pronikl, protože bych byl nějaký Nostradamus. Autor bestsellerů, to ano, ale žádný prorok.

Jak to, že jsem v tom případě i bez křišťálové koule předpověděl některé z událostí 11. září? Odpověď je prostá: Viselo to ve vzduchu. V době, kdy jsem *Hru se lvem* psal, byly samozřejmě v živé paměti okolnosti útoku na severní věž Světového obchodního centra, který se odehrál 26. února 1993 a který v knize přímo zmiňuji. Bomba odpálená islámskými extremisty v garážích severní věže však nevyburcovala Ameriku k ostražitosti – za americkou veřejnost a média říkám, že jsme v něm nerozeznali předzvěst věcí příštích.

Muži a ženy v protiteroristickém odvětví si naproti tomu význam útoku dobře uvědomovali. V začátcích rešerší pro *Hru se lvem* jsem měl to štěstí a mohl nahlédnout do práce newyorské Joint Terrorism Task Force, jednotky složené především z agentů FBI a de-

tektivů newyorské policie; stejně jako u postavy Johna Coreyho šlo v některých případech o detektivy na odpočinku. S určitými příslušníky jednotky se v románu setkáte, ačkoli důvěrné informace jako jména, tituly a přesné pracovní postupy jsem přirozeně změnil v zájmu národní bezpečnosti.

Ale zpět k 11. září. Když jsem od příslušníků JTTF sbíral materiál pro *Hru se lvem*, znovu a znovu se zmiňovali o „příštím útoku“. Téměř dva roky před samotným 11. zářím 2001 jsem od nich slyšel, že cílem znovu bude Světové obchodní centrum a že na severní a jižní věž uděří sebevražední piloti v malých soukromých tryskáčích naložených palivem a výbušninami.

Jejich předpověď se s hrůzu nahánějící přesností vyplnila, takže mě dopoledne 11. září 2001 nezastihlo zcela nepřípraveného. Totéž platilo pro vyšetřovatele, kteří se teroristickými hrozbami na našem území zabývali už celé roky.

Do večera jsem obdržel desítky e-mailů nebo telefonátů s otázkou, jak jsem mohl „vědět“, co přijde. Pravda je taková, že jsem to nevěděl, ale vědomosti získané při rešerších na *Hru se lvem* se očividně promítly do mého uvažování a knihy samotné.

Jestli je na *Hře se lvem* něco prorockého, pak určitě zaměstnání, kterým jsem obdařil hlavní postavu Johna Coreyho. Když jsme se s ním na začátku knihy *Ostrov Antrax* setkali poprvé, zotavoval se právě na severním výběžku Long Islandu ze střelných zranění, která ho nakonec přiměla opustit pozici detektiva na oddělení vražd a předčasně odejít na odpočinek.

Ostrov Antrax jsem plánoval jako uzavřený příběh, ne jako začátek série, ale čtenáři si Johna Coreyho oblíbili natolik, že jsem se ho rozhodl vzkřísit a napsal *Hru se lvem*. Tím, že John na konci prvního románu

skončil s prací u policie, jsem si ale sám zadělal na problém.

V první chvíli mě napadlo, že se na oddělení vražd vrátí, a od toho se bude odvíjet celá série. Náhodné setkání se známým, který také dřív sloužil jako detektiv u newyorské policie, mě ale přivedlo na jinou, originálnější myšlenku. Můj známý se nechal najmout federální protiteroristickou jednotkou JTTF a nastoupil novou kariéru v boji s terorismem – solidní návod na to, jak vrátit Johna Coreyho do hry.

Zpočátku jsem váhal, jestli bývalému policejnímu detektivovi přiřknout práci, se kterou měl nulové zkušenosti a pro kterou se na první pohled nijak zvlášť nehodil. Nakonec ale JTTF (již jsem překřtil na Protiteroristickou operační skupinu) prospěla jak Johnu Coreymu, tak rozbíhající se sérii, a na *Ostrov Antrax* navázala *Hra se lvem*, ve které se John vrací jako agent bojující ve službách FBI proti terorismu.

Když jsem Coreyho k protiteroristické jednotce přidělil, jednalo se o celkem neznámou organizaci, po 11. září se ale ocitla v ohnisku mediálního zájmu. Coreyho nová práce i zápletky jednotlivých dílů pronikly do novinových titulků. Snad alespoň tady jsem budoucnost úspěšně předpověděl... ale spíš šlo o shodu náhod.

Hra se lvem vychází ze skutečné události, totiž útoku amerického letectva na Libyi, který se odehrál 15. dubna 1986. Nálet byl odvetou za odpálení libyjské bomby v německém klubu navštěvovaném americkou vojenskou posádkou. Útok našeho letectva pak vedl Libyjce k atentátu na let 103 společnosti Pan Am, jehož exploze nad skotským Lockerbie připravila 21. prosince 1988 o život 270 lidí.

Hra se lvem v zásadě vypráví o pokračující libyjské mstě za letecký útok z roku 1986. V románu i v jeho po-

kračování nazvaném *Lev* se snažím přiblížit, jak třicet let útoků a protiútoků roztočilo po celém světě spirálu násilí. Série o Johnu Coreym má ukazovat, že tím propukla válka bez jasně daného začátku a bez vyhlídky na brzký konec.

Spisovatelům akčních a dobrodružných příběhů slouží válka s terorismem stejně dobře, jako dřív sloužila ta studená, nabízí totiž celou zásobárnu zápletek, padouchů, hrdinů, a bohužel i obětí. Jako většina Američanů jsem konec studené války přivítal, a stejně tak přivítám, pokud se jednoho dne uzavře válka s terorismem. Novou látku už si nějak najdu.

Ale než se tak stane, budou média dál přinášet zprávy o globálním terorismu a spisovatelé se budou ve všem tom krveprolití a násilí pokoušet najít smysl a poskytnout k nim komentář.

Jak už jsem řekl, nová předmluva ke staré knize nabízí spíše historické ohlédnutí, jímž snad zaujme i čtenáře obeznámené s celou Coreyho kariérou, která se zatím vine šesti romány.

Hra se lvem se na pultech knihkupectví drží už přes deset let. Další desítky ji doufám ještě čekají, zůstává totiž stejně aktuální jako v době svého vzniku. Pokud v ní vidíte jasnozřivý nebo prorocký text, může dnes dokonce být aktuálnější než tehdy.

To už však nechávám na vás, čtenáři. Příjemné čtení!

Nelson DeMille
New York, 2010

KNIHA PRVNÍ

USA, 15. dubna, současnost

Jelikož má lví srdce, bojí se ho i sama smrt.

– arabské rčení

Kapitola 1

Řeklo by se, že když vás natřikrát postřelili a málem jste se stal dárcem orgánů, budete se už nebezpečí radši vyhýbat. Jenže já nejspíš podvědomě toužím vyřadit svoje geny z oběhu nebo co.

Ale abych se představil: John Corey, kdysi vyšetřovatel na newyorském oddělení vražd, dnes „zvláštní smluvní agent“ u Protiteroristické operační skupiny. Psal se patnáctý duben a já seděl vzadu ve žlutém taxíku, který mě z čísla 26 na Federal Plaza vezl na letiště Johna F. Kennedyho. Řídil ho pákistánský sebevrah.

Byla pěkná jarní sobota a obklopoval nás nijak zvlášť cílý dopravní ruch na Shore Parkway, známé též jako Belt Parkway a nedávno přejmenované na POW/MIA Parkway, aby se to nepletlo. Odpoledne už pokročilo a racci z nedaleké skládky (dříve známé jako smetiště) káleli na čelní sklo taxíku. Miluju jaro.

Nechystal jsem se na dovolenou ani nic podobného – čekal mě další pracovní den u výše zmíněné Protiteroristické operační skupiny. O téhle organizaci moc lidí neví, a to je jedině dobře. Jednotlivá oddělení POS se zaměřují na konkrétní skupiny potížistů a bombometčíků, jako je třeba Irská republikánská armáda, hnutí za nezávislé Portoriko, černošští radikálové a další spolky, o kterých se tu nebudu šířit. Já působím v blízkovýchodní sekci, která je největší a možná taky nejdůležitější. Abych byl upřímný, moc toho o blízkovýchodních teroristech nevím, ale řekli mi, že se mám učit za pochodu.

Abych se pocvičil, navázal jsem s pákistánským řidičem rozhovor. Jmenoval se Fásid a klidně mohl být

terorista, i když mluvil a vypadal jako fajn chlap. „Odkud jste?“ zeptal jsem se ho.

„Z Islámábádu. Z hlavního města.“

„Vážně? Jak už jste tady dlouho?“

„Deset let.“

„Líbí se vám tady?“

„Jasně. Komu by se tu nelíbilo?“

„Třeba mému bývalému švagrovi Garymu. Ten na Ameriku věčně nadává. Chce se přestěhovat na Nový Zéland.“

„Mám na Zélandu strýčka.“

„Fakticky? A zůstal vůbec někdo v Islámábádu?“

Zasmál se a zeptal se mě: „Máte na letišti s někým schůzku?“

„Proč se ptáte?“

„Jedete bez zavazadel.“

„Vy teda máte postřeh.“

„Takže jedete na schůzku? Můžu tam na vás počkat a pak vás hodit zpátky do města.“

Anglicky mluvil Fásid opravdu dobře – hovorové výrazy, ustálená spojení, všechno. „Odvoz mám domluvený,“ řekl jsem.

„Určitě? Klidně tam na vás počkám.“

Skutečnost byla taková, že jsem měl sraz s údajným teroristou, který se přišel vzdát na americkou ambasádu v Paříži, ale s tím jsem se Fásidovi zrovna svěřovat nemusel. „Fandíte Yankees?“ zeptal jsem se.

„Už ne,“ spustil tirádu proti majiteli klubu, proti novému stadionu, proti ceně lístků, platům hráčů a tak dál. Tihle teroristé jsou prohnaní, umějí se tvářit dočista jako spořádaní občané.

Pouštěl jsem jeho slova jedním uchem tam a druhým ven a přemýšlel jsem, kam se můj život vlastně vyvinul. Jak už jsem psal, vyšetřoval jsem nejdřív vraždy, a snad můžu říct, že jsem v New Yorku patřil ke špičce. Loni

v dubnu jsem si na 102. západní ulici odbyl menší střelecký duel s dvěma hispánskými džentlmeny, kteří si mě nejspíš s někým spletli nebo po mně pálili jen tak z plezíru, protože jiný důvod jít mi po krku neměli. Život je občas zvláštní. Pistolníci byli pořád na svobodě, i když si dovedete představit, že jsem pozorně sledoval, jestli se odněkud nevynoří.

Po tom, co jsem o vlásek unikl smrti a propustili mě z nemocnice, jsem přijal nabídku strýčka Harryho, abych se zotavil v jeho letním sídle na Long Islandu, asi sto třicet kilometrů od Sto druhé západní ulice, což mi vyhovovalo. V průběhu rekonvalescence jsem se ale zapletl do vraždy manželského páru, dvakrát se zamiloval a málem se nechal zabít. Jedna z těch mých dvou lásek, dáma jménem Beth Penrosová, v mém životě navíc dál hrála jistou roli.

Během těchto událostí na Long Islandu taky úřady potvrdily můj rozvod. A jako by můj plážový odpočinek nebyl už tak dost pokažený, práce na dvojité vraždě mi navíc přihrála do cesty pitomce jménem Ted Nash, agenta CIA, který mi neskutečně pil krev, nenáviděl mě stejně jako já jeho a teď se mnou jako z udělání dělal ve stejném týmu u POS. Svět je malý, ale zase ne tolik, a na náhody já nevěřím.

Na případu tehdy dělal ještě George Foster, agent FBI. S tím se dalo vyjít, ale taky mi k srdci nepřirostl.

Každopádně se ukázalo, že ta dvojnásobná vražda nespadá pod federály, takže se Nash s Fosterem z mého života vypařili a pak se najednou znovu vyloupili, když jsem před čtyřmi týdny dostal místo v blízkovýchodní sekci POS. Ale žádný problém, zažádal jsem o přeložení k sekci zabývající se Irskou republikánskou armádou, a POS mi nejspíš vyhoví. Ne že by mi IRA nějak ležela na srdci, přinejmenším se ale může chlubit holkami jako lusk a chlápky, se kterými je větší legrace než

s průměrným arabským teroristou. Navíc ty prvotřídní irské hospody! Sekce pro boj s IRA by mým příchodem vážně získala. Vážně.

Po té polízanici na Long Islandu mě čekalo báječné rozhodování, jestli mě kvůli melouchaření nebo čemu dostane do spárů policejní disciplinárka, nebo jestli podám výpověď a nechám si přiznat částečný invalidní důchod. Takže jsem zvolil penzi, ale zároveň jsem si vyjednal zaměstnání na manhattanské policejní akademii, kterou mám za rohem. Než mě postřelili, učil jsem tam jako mimořádná pedagogická síla – nehledal jsem nic extra a taky jsem nic extra nedostal.

Od ledna jsem učil dva večerní semináře a jeden seminář přes den a nudou jsem si okusoval nehty, takže se mi můj bývalý parták Dom Fanelli zmínil o zvláštním programu, přes který federálové verbují k POS bývalé příslušníky bezpečnostních složek. Přihlásil jsem se, vzali mě (určitě z nějakých pochybných důvodů) a bylo to. Platí mi solidně, zaměstnanecké benefity ujdou a federálové jsou zpravidla úplní vykotlanci. Stejně jako většina policajtů nemůžu federály ani cítit, s tím žádné nabádání k toleranci nepohne.

Ale práce vypadá zajímavě. POS je jedinečná a dalo by se říct elitní jednotka, všem těm vykotlancům navzdory. Působí výhradně v New Yorku a okolí a z větší části se skládá z bývalých newyorských detektivů (to jsou výborní kluci), agentů FBI a pár rádobycivilistů, jako jsem já, kteří dejme tomu doplňují mužstvo. V případě potřeby pracují v některých sekcích taky primadony od CIA a odborníci z protidrogového, kteří se vyznají v napojení narkomafie na teroristy.

Tým zahrnuje taky zaměstnance z Úřadu pro alkohol, tabák, zbraně a výbušniny, proslavený sektářským masakrem u texaského města Waco, a kromě nich ještě policisty z přilehlých okresů a z policie státu New

York. Najdou se i federálové z agentur, které nemůžu jmenovat, a v neposlední řadě působí v určitých sekcích několik detektivů od dopravního úřadu, kteří přijdou vhod na letištích, autobusových terminálech, vlakových nádražích a v docích a kromě toho mají pod palcem některé mosty a tunely. Potom do jejich malého království patří ještě pár dalších míst, jako je třeba Světové obchodní centrum. Máme prsty všude, a i kdyby ne, ten výčet aspoň vzbuzuje úctu.

POS patřila k hlavním vyšetřovatelům po bombovém útoku na Světové obchodní centrum nebo po explozi letu TWA 800 u Long Islandu. Občas ale vyrazíme i na mezinárodní turné: Náš tým například pomáhal po útocích na africká velvyslanectví v roce 1998, i když se tehdy zkratka POS v médiích prakticky neobjevila. Hlavounům to tak vyhovuje. Tohle všechno se ovšem odehrálo ještě před mým příchodem a od té doby panuje klídek, což zase vyhovuje mně.

Důvod, proč se všemocní federálové rozhodli sčuchnout s newyorskou policií a stvořit POS, je mimo chodem ten, že většina agentů FBI nepochází z New Yorku a nerozeznala by stánek s gyrosem od stanice podzemky. CIA se chlubí jinačími frajery, jenomže ti se nejradši vybavují o pražských kavárnách, nočních vlacích do Istanbulu a podobných pitomostech, a v New Yorku se jim moc trčet nechce. Newyorská policie se vyzná v ulicích, a tím pádem udrží stopu Abdula Salami-Salamiho, Paddyho O'Lumpa, Pedra Viva Puerto Rico! a tak dále.

Průměrný federál je bílý protestant z Horní Dolní někde v Iowě, kdežto u newyorské policie se najde *mucho* Hispánců, spousta černochoů, milión Irčanů a dneska dokonce i nějaký ten muslim. Tím pádem je sbor ohromně multikulturní a politicky korektní, ale hlavně dobře plní svou funkci. A když už POS nedokáže

přetáhnout aktivní policisty, sáhne po těch bývalých, jako jsem já. Navzdory té své takzvané invaliditě jsem ozbrojený, nebezpečný a mám vyřídilku, tak pozor na mě.

Blížili jsme se k letišti a já se Fásida zeptal: „Tak jak jste oslavil Velikonoce?“

„Velikonoce? Ty se mě netýkají, já jsem muslim.“

Vidíte, jak mi to pálí? Federálové by ho museli hodinu dusit, aby se přiznal, že vyznává islám. Já to z něj vypáčil během dvou sekund. Vtipkuju. Ale přestoupit z blízkoovýchodní sekce k té irské, to je nutnost. Mám zčásti irskou a zčásti anglickou krev, takže bych si poradil na obou stranách.

Fásid sjel z Shore... chci říct Belt... chci říct POW/MIA Parkway a po Van Wyckově dálnici zamířil na jih k letišti. Nad hlavou nám s kvílením proplouvala obří letadla a Fásid zakřičel: „Kam to potřebujete?“

„K mezistátním příletům.“

„Které aerolinky?“

„Ono jich je víc?“

„Jasně, dvacet, třicet, čtyřicet –“

„Bez legrace? Prostě jedte.“

Fásid pokrčil rameny úplně jako izraelský taxikář. Klubalo se ve mně podezření, že je to agent Mosadu převlečený za Pákistánce, ale možná mi už má nová práce lezla na mozek.

Dálnici lemují řady různobarevných očíslovaných cedulí. Nechal jsem taxikáře zajet k hale mezinárodních příletů, obrovské budově s logy všech leteckých společností vyvedenými jedno vedle druhého. „Které aerolinky?“ zeptal se znovu.

„Nelíbí se mi ani jedny, jedte dál.“

Znovu pokrčil rameny.

Navedl jsem ho na další silnici a blížili jsme se na opačný konec rozlehlého letiště. V oboru se tak ujiš-

řujeme, že nás nikdo nesleduje. Pochytil jsem to v nějakém špionážním románu nebo filmové bondovce, kterými jsem se do svého protiteroristického působení snažil pořádně vpravit.

Udal jsem Fásidovi směr a požádal ho, ať zastaví na západní straně letiště, před velkou kancelářskou budovou využívanou k nejrůznějším účelům. Celý areál je plný nevýrazných skladišť a servisních staveb, nikdo si nevšímá, kdo zrovna přijíždí nebo odjíždí, a navíc se tu snadno parkuje. Zaplatil jsem za taxík, nechal tuzér a vyžádal si účtenku s přesnou částkou. Poctivost, to je jedna z mých nemnohých slabostí.

Fásid mi podal štůsek nevyplněných stvrzenek a znovu se zeptal: „Takže nechcete, abych počkal?“

„Být vámi, tak to nedělám.“

Vešel jsem do vestibulu odporné budovy postavené v šedesátých letech podle tehdejší módy. Místo ozbrojených strážců se samopaly Uzi, na jaké narazíte všude po světě, mě vítala jenom cedule NEPOVOLANÝM OSOBÁM VSTUP ZAKÁZÁN. Stačí, abyste tomu anglickému nápisu rozuměli, a hned víte, jestli jste vítáni, nebo naopak.

Vyšel jsem po schodech a dal se dlouhou chodbou lemovanou šedými ocelovými dveřmi – některé byly označené nápisem, některé číslem, některé ani jedním. Dveře na konci chodby zdobila pěkná modrobílá cedulka KLUB CONQUISTADOR – UZAVŘENÁ SPOLEČNOST – JEN PRO ČLENY.

U zárubně se vyjíkala čtečka elektronických karet, byla však stejně falešná jako všechno, co se údajného klubu týkalo. Ve skutečnosti jsem musel k průhlednému povrchu čtečky přiložit pravý palec, což jsem taky udělal. Asi tak o dvě vteřiny později si metrobiotický džin uvnitř řekl: „A vida, palec Johna Coreyho, tak to abych Johna pustil dál.“

A že by se dveře otevřely vrzáním pantů? Ne, místo toho zajely do zdi a zarazily se až o falešnou kliku. Mám já tyhle nesmysly zapotřebí?

Nad vchodem je navíc kamera pro případ, že si bríska palce zamažete čokoládou nebo tak něčím. Zevnitř vám potom otevřou podle toho, jestli je jim váš obličej povědomý, je ovšem možné, že v mém případě by si to ještě dvakrát rozmysleli.

Vstoupil jsem, dveře se za mnou samočinně zavřely a já se ocitl v místnosti, která se tvářila jako recepce klubu určeného pro zákazníky aerolinek. Můžu vás ujistit, že jsem se vyptával, co má takový klub co pohledávat takhle daleko od letištní haly, a na odpověď pořád čekám. Beztak ji ale znám předem: Jakmile se do něčeho zaplete CIA, dojde na tuhle přitroublou kamufláž. Ti šašci do podobných divadelních kulis pořád investují tolik času a peněz jako v dobách, kdy chtěli udělat dojem na KGB, a přitom by na dveřích nejlíp posloužila prostá cedulka NEVSTUPOVAT.

U recepce mě každopádně vítala Nancy Tateová, něco jako Bondova MoneyPENNY, zosobnění pracovitosti, potlačené sexuality a tak dále. Kdovíproč si mě oblíbila a vítala mě radostným: „Dobré odpoledne, pane Corey!“

„Dobrý den, slečno Tateová.“

„Všichni už dorazili.“

„Jdu pozdě, byly ucpané silnice...“

„Vždyť tu jste s desetiminutovou rezervou!“

„A vidíte!“

„Pěkná kravata.“

„Zabavil jsem ji mrtvému Bulharovi v nočním vlaku do Istanbulu.“

Zachichotala se.

Recepce byla samá kůže a dřevo s dekorativní kresbou, vysoký modrý koberec a tak dále a na zdi přímo za

Nancy viselo další logo smyšleného klubu Conquistador. Vlastně jsem ani nevěděl, jestli slečna Tateová náhodou není hologram.

Do chodby po její levé ruce mířila šipka s nápisem KONFERENCE A OBCHODNÍ ZÓNA. Ve skutečnosti ukazovala k zadržovacím celám a místnostem, kde se konaly výslechy, ale svým způsobem to označení vlastně sedělo. Šipka doprava hlásala SALONEK A BAR. Kéž by. Ve skutečnosti tam leželo komunikační a operační středisko.

„Operační,“ navedla mě slečna Tateová. „Včetně vás tam bude pět lidí.“

„Díky.“ Krátkou chodbou jsem prošel do temného a holého sálu bez oken, zařízeného psacími stoly, počítači, kancelářskými přepážkami a podobně. Na široké zdi vzadu barevně svítila obrovská počítačově vygenerovaná mapa světa, na které se dal vyvolat podrobný plán libovolného území, třeba centra Islámábádu. Když federálové někde rozbijí stan, obvykle ho zařídí posledními vychytávkami. V jejich světě nejsou peníze problém.

Já místo téhle místnosti pracoval na dolním Manhattanu, v čísle 26 na Federal Plaza, jak už jsem zmiňoval, ale tu sobotu mě čekalo odpolední vítání s Arabem, který přebíhal na naši stranu a kterého tím pádem bylo potřeba zavézt do centra a pár let tam z něho tahat rozumy.

Svoje partáky jsem tak trochu ignoroval a rovnou zamířil k pultíku s kafem. Na rozdíl od toho, u kterého jsme se napájeli na oddělení vražd, byl tenhle čistý, úhledný a dobře zásobený – děkujeme daňovým poplatníkům.

Dal jsem si na kafi záležet, vždycky jsem tím ještě o pár minut oddálil kontakt s kolegy.

Když mělo kafe přesně tu správnou barvu, všiml jsem si na cedulce u podnosu s koblihami nápisu

Newyorská policie, u podnosu s croissanty a brioškami CIA a u podnosu ovesných vloček zase FBI. Někdo měl smysl pro humor.

Kuchyňka se nacházela na operační straně velkého sálu, zatímco komunikační oddělení fungovalo na opačném konci s o něco vyvýšenou podlahou; u přístrojů tam dřepěla službukonající agentka. Členové mého týmu seděli v operačním oddílu kolem něčího holého stolu a povídali si. Kromě Teda Nashe z CIA, kterého už jsem zmiňoval, tvořil skupinu George Foster z FBI, Nick Monti z newyorské policie a Kate Mayfieldová z FBI. Tři běloši jako křída a jeden Talián, Monti.

Kate Mayfieldová si taky došla do kuchyňky a postavila na čaj. Ať to znamená co chce, má sloužit jako moje „mentorka“ – snad to neznámá totéž co „partnerka“.

„Pěkná kravata,“ polichotila mi.

„Jednou jsem na ní uškrtil nindžu. Moje oblíbená.“

„Nepovídejte. A jak se vám zatím daří v práci?“

„To musíte vědět vy.“

„Ještě je moc brzo, abych to posoudila. Ale co vážně musím vědět: Proč chcete přejít k irské sekci?“

„Muslimové nechlastají, vždycky jim v hlášeních zkomolím jména, a když to jsou ženské, tak se nenechají sbalit.“

„Nic rasističtějšího a sexističtějšího jsem léta neslyšela.“

„To moc nechodíte mezi lidi.“

„Tady nejste u policie, pane Corey.“

„Ale pořád jsem policajt. Zvykejte si.“

„Budete se mě snažit pohoršit a znechutit ještě dlouho?“

„Ano. Podívejte, Kate, díky za to vaše kverulování... chci říct mentorování, ale příští týden už mě buď čeká IRA, nebo výpověď.“

Neodpověděla.

Díval jsem se, jak vymačkává citron. Mohlo jí být kolem třiceti, blond vlasy, modré oči, světlá pleť, sportovní postava, zoubky jako perličky, žádné šperky, decentní make-up a tak dále. Holka ze Středozápadu, Američanka jak poleno. Nenacházel jsem na ní jedinou chybu, ani pitomý pupínek na tváři nebo lupy na tmavomodrém blejzru. Vlastně vypadala jako vyretušovaná. Na střední určitě dělala tři různé sporty, sprchovala se studenou a chodila do skauta, a na vysoké organizovala roztleskávačky. Nesnášel jsem ji. A nebo vlastně ani ne, jenom jsme zkrátka neměli nic společného, snad s výjimkou vnitřních orgánů, a to ještě ne všech.

Taky se mi nedařilo zařadit si ji podle přízvuku. Nick Monti mi říkal, že její otec je u FBI a že se často stěhovali.

Podívala se na mě a já na ni. Její oči člověka doslova probodly, měly stejný odstín jako indigové barvivo, co se přidává do zmrzliny.

„Než jste nastoupil, vychválili vás do nebe,“ řekla.

„Kdo?“

„Vaši staří kolegové z oddělení vražd.“

Mlčel jsem.

„Taky Ted a George,“ pokývla k Blbečkovi a Hňupovi.

Málem mi zaskočilo kafe. Proč by o mě tihle dva měli utrousit jediné dobré slovo, to mi bylo naprostou záhadou.

„V lásce vás nemají, ale při té ostrovní kauze jste na ně udělal dojem.“

„Nejen na ně, dokonce i sám na sebe.“

„Nechcete to s blízkovýchodní sekcí přece jen zkusit? Jestli vám vadí Ted s Georgem,“ dodala, „můžeme vás přeradit k jinému týmu.“

„Já Teda s Georgem zbožňuju, ale srdce mě prostě táhne k boji s IRA.“

„Škoda. V naší sekci to žije ze všech nejvíc. Dá se tu udělat kariéra. Zato IRA,“ dodala, „se ve Státech drží dost zkrátka a nevystřikuje hlavu.“

„Výborně. Novou kariéru už stejně budovat nehodlám.“

„Zato Palestinci a islamisté by mohli národní bezpečnost ohrozit.“

„Jaképak mohli,“ ušklíbl jsem se. „Co Světové obchodní centrum?“

Mlčela.

Už jsem si stihl všimnout, že ta tři slova v POS působí, jak když se připomene Pearl Harbor. Tajné služby se sice nechaly nachytat na švestkách, ale vzchopily se, situaci vyřešily a uhrály plichtu.

„Celá země,“ rozpovídala se znovu Kate, „se třese strachy před biologickým, jaderným nebo chemickým útokem blízkovýchodních teroristů. Však jste to při té ostrovní kauze zažil sám.“

„To je fakt.“

„Tak vidíte. Jinak u POS chcípl pes. Jen v blízkovýchodní sekci se něco děje, a vy přece nepůsobíte jako zápecník.“ Usmála se.

Úsměv jsem jí oplatil: „A co vy s tím?“

„Líbíte se mi.“

Povyτάhl jsem obočí.

„Líbí se mi praví newyorští hulváti.“

„Vyrazila jste mi dech.“

„Ještě se rozmyslete.“

„Dobrá.“ Na televizní obrazovce poblíž jsem zaznamenal, že let, na který čekáme, Trans-Continental 175 z Paříže, letí na čas. „Za jak dlouho myslíte, že budeme mít hotovo?“ zeptal jsem se slečny Mayfieldové.

„Za dvě tři hodiny. Hodinu tady budeme papírovat, pak toho našeho údajného zběha zavezeme na Federal Plaza a uvidíme.“

„Co uvidíme?“

„Vy někam spěcháte?“

„Trochu.“

„Je mi moc líto, že vám národní bezpečnost koliduje s osobním životem.“

Na to jsem neměl duchaplnou odpověď, takže jsem řekl: „Národní bezpečnosti já ohromně fandím. Do šesti večer jsem jen váš.“

„Až se vám bude chtít, klidně odejděte,“ odnesla si čaj zpátky k našim kolegům.

A tak jsem stál s kafem v ruce a přemýšlel, jestli se na tu práci vážně nevybodnout. Když si na to dnes vzpomenu, přijde mi, jako bych se tehdy bořil do pohyblivého písku, sledoval, jak mi oblévá boty, a v domnění, že se můžu kdykoli sebrat a odejít, jsem přemítal, za jak dlouho mi asi dosáhne k ponožkám. Jenže když jsem se podíval znovu, bohužel jsem v něm vězel až po kolena.

Kapitola 2

Sam Walters se zavrtěl na židli, upravil si sluchátka s mikrofonem a upřeně se zadíval na obrazovku radaru s metrovou úhlopříčkou. Venku panovalo krásné dubnové odpoledne, zaměstnanci newyorského řízení letového provozu to ale ve slabě osvětlené místnosti bez oken mohli jen tušit. Jejich pracoviště se nacházelo ve městě Islip na Long Islandu, padesát mil východně od Kennedyho letiště.

Bob Esching, vedoucí Walterovy směny, k němu přistoupil a zeptal se: „Problém?“

„Ztratili jsme kontakt s jedním letadlem, Bobe,“ odpověděl Walter. „Trans-Continental 175 z Paříže.“

Bob Esching přikývl. „Jak dlouho už to je?“

„Nikdo s nimi nemůže navázat spojení od chvíle, co poblíž Ganderu opustili severoatlantický koridor,“ podíval se Walter na hodiny. „Tak sto dvacet minut.“

„Jinak je s nimi všechno v pořádku?“

„Ano.“ Zadíval se na obrazovku radaru: „Na fixu SARDI to stočil na třicet sedmičku, podle letového plánu.“

„Za chvíli se ozve,“ nepochyboval Esching, „a bude se divit, proč si s ním nikdo nechtěl povídat.“

Walters přikývl. Výpadky rádiového spojení nebyly zas tak neobvyklé, mezi letadly a řízením provozu k nim docházelo často. Walters občas zažil dva nebo tři za jediný den. Po pár minutách opakovaných pokusů o navázání kontaktu se vždycky ozvalo „Pardon, chlapci,“ a pilot vysvětlil, že měl ztišený zvuk nebo nastavil špatnou frekvenci. Mohlo za tím být i něco horšího,

třeba že si celá posádka zdřímala, ale to by do rádia nikdo nepřiznal.

„Možná oběma pilotům sedí na klíně letušky,“ zažertoval Esching.

Walters se usmál. „Nejlepší vysvětlení bylo, když se mi jeden pilot přiznal, že odložil tác od oběda mezi sedačky, zatlačil na přepínač a přeladil tím frekvenci.“

Eschinga to obveselilo. „S těmihle pravěkými problémy si moderní technika neporadí.“

„Moje řeč,“ pohlédl Walters znovu na obrazovku. „Trasu drží.“

„Jo.“

Problém je, když ten blikající bod zmizí, pomyslel si Walters. Měl zrovna noční službu, když v březnu 1998 zmizel z radarů Air Force One s prezidentem na palubě a všichni dispečeri v místnosti dlouhých dvacet čtyři sekund seděli jako zařezaní. Pak se letadlo znovu vynořilo ze záhrobí, kam ho poslala chyba počítače, a všichni si oddechli. Jenže opačný případ nastal večer 17. července 1996, kdy se z obrazovek navždy ztratil let TWA 800... Na tu noc Walters do smrti nezapomene. *Ale teď, pomyslel si, jsme jen obyčejně ztratili rádiový kontakt.* Přesto se mu něco nezdálo. Tak za prvé už rádiové ticho trvalo nezvykle dlouho.

Stiskl pár tlačítek a přes mikrofon do interkomu ohlásil: „Volám sektor devatenáct, tady sektor dvacet tři. TC 175, ten let s přerušným kontaktem, míří k vám, převezmete ho ode mě tak za čtyři minuty. Jen jsem vám to chtěl připomenout, kdybyste se potřebovali nějak připravit.“

Ze sluchátek si vyslechl odpověď a řekl: „Jasně... Je to blb. Už mu volaly všechny stanice na západním pobřeží, na VKV, KV, co já vím, možná zkoušeli i dětskou vysílačku a kouřové signály.“ Uchechl se a dodal: „Až ten přistane, bude mít takového sepisování, až si bude

myslet, že je snad Shakespeare. Mějte se, zatím!“ Obrátil se a očima se setkal s Eschingem. „V pořádku?“

„V pořádku. Víte co? Obvolejte všechny sektory, kudy poletí, a až s ním někdo naváže kontakt, ať mu vyřídí, že mi má po přistání zavolat na řízení provozu. Rád bych tomu šaškovi osobně vytmavil, že se mu povedlo kompletně zprudit celé pobřeží.“

„A Kanadu.“

„Ještě k tomu.“ Počkal, až Walters předá zprávu dalším dispečerům, kteří nad letem 175 převezmou dohled.

Mezitím se v sektoru 23 kolem radaru shluklo několik dalších dispečerů a služebně mladších pracovníků. Waltersovi bylo jasné, že všechny zajímá, proč vrchní dispečer Bob Esching vyrazil na plac a vzdálil se tak daleko od psacího stolu. Jak si jeho podřízení nevybíravě špitali, nebezpečně se přiblížil skutečné práci.

Samu Waltersovi byl okolní zástup nepřijemný, ale pokud ho Esching nehodlal rozehnat osobně, musel se s ním smířit. A vrchní dispečer se nejspíš nikoho odhánět nechystal. Ztráta kontaktu s letem 175 přitáhla pozornost celého řízení letového provozu a mladí dispečeri, na které vyšla sobotní služba, se při tomhle miniaturním dramatu alespoň něco přiučí.

Nikdo nic neříkal, ale Walters vycítil zvědavost smíšenou se zmatkem a možná špetkou strachu.

Zapnul rádio a zkusil to znovu. „Trans-Continental 175, tady řízení letového provozu New York, slyšíte mě?“

Nic.

Zkusil to znovu.

Nic.

Do ztichlé místnosti hučela elektronika. Žádný z kolemstojících nevyrukoval s jedinou poznámkou. V podobných situacích nikdo nechtěl pronést nic, co by ho pak třeba pronásledovalo do konce života.

Nakonec se jeden z dispečerů obrátil na Eschinga. „Napařte mu potom pořádnou hromadu papírování, šéfe. Musel jsem kvůli němu odložit pauzu na kafe.“

Pár dispečerů se zasmálo, ale zas rychle ztichli.

Esching si odkašlal a zavelel: „Stačilo, všichni si koukejte najít něco na práci. Švihem!“

Dispečeri se rozešli a Walters s Eschingem zůstali o samotě. „Nechce se mi to líbit,“ pronesl Esching tiše.

„Mně taky ne.“

Esching si přitáhl kolečkovou židli a posadil se k Waltersovi. Pak zaměřil pozornost na velkou obrazovku, a zvláště na problematické letadlo. Popisek hlásal, že jde o Boeing 747 ze série 700, tedy té nejmodernější a největší. Letoun se přesně držel letového plánu a blížil se k mezinárodnímu letišti Johna Kennedyho. „Je vůbec možné, aby jim vypadly všechny vysílačky?“ zamumlal Esching.

Sam Walters se krátce zamyslel. „Není. Tím pádem musí mít ztišený zvuk, rozbité ladění nebo jim musely odpadnout antény.“

„Vážně?“

„Vážně.“

„Ale... Kdyby měli problém s hlasitostí nebo laděním, dávno už by si toho všimli.“

Walters přikývl. „To ano... Takže jim možná vypověděly službu ty antény... Nezapomínejte, že to je nový model, možná se vyskytla chyba v elektronice a úplně rádio vyřadila. Stát se to může.“

„Může.“ *Ale pravděpodobné to není.* Let 175 nenavázal přímý kontakt od chvíle, kdy opustil koridor nad Atlantikem a ocitl se nad severoamerickou pevninou. Příručka pro výjimečné situace se o tomhle nepravděpodobném scénáři zmiňovala, ale co si tak Esching vybavoval, nenabízela jednoznačný postup. V podstatě byli bezmocní.

„Jestli je rádio v pořádku,“ uvažoval Walters, „tak si té špatně nastavené frekvence nebo ztišené hlasitosti všimne, jakmile začne klesat.“

„Pravda. Co myslíte, usnuli tam všichni?“

Walters zaváhal. „Stává se to, ale za tu dobu už se v kokpitu musela stavovat letuška.“

„Přesně. To rádiové ticho už se táhne moc dlouho.“

„Začíná to být trochu neobvyklé... Ale jak říkám, jakmile začne klesat... I kdyby rádio totálně selhalo, můžou využít datovou linku a nadatlovat zprávu na operační středisko aerolinek. To už by nám Trans-Continental dávno dal echo.“

Esching uvažoval stejně. „Kvůli tomu si začínám říkat, že budou vadné antény, jak jste povídal.“ Na okamžik se zahloubal a pak se Walterse zeptal: „Kolik má tenhle model antén?“

„Nevím. Spoustu.“

„Mohly by selhat všechny najednou?“

„Možná.“

Esching si to nechal projít hlavou. „Dejme tomu, že mu naprosto selhalo rádio a že si toho všiml... Mohl by použít jednu z telefonních linek na horní palubě a spojit se s někým, kdo by nám už dal vědět. Nebylo by to poprvé, ty telefony tam jsou k dispozici.“

Walters přikývl.

Oba přihlíželi, jak se bílá blikající tečka na radaru plouží zprava doleva a táhne s sebou alfanumerický identifikační kód.

Nakonec Bob Esching vyslovil, co se mu vůbec vyslovit nechtělo: „Mohli je unést.“

Sam Walters neodpovídal.

„Same?“

„Ale zas si to vezměte... Drží se letového plánu, kurz a výška sedí, odpovídač navíc pořád vysílá kód pro oceánský let. V případě únosu by ten kód měli změnit, aby nás varovali.“

„To ano,“ uvědomil si Esching, že vývoj situace únosu rozhodně neodpovídá. Až na tajuplně ztichlou rádiovou komunikaci se letadlo chovalo normálně. Přece jen ale bylo možné, že dobře informovaný únosce o nouzovém kódu ví a zakázal pilotům, aby se odvídače dotýkali.

Eschingovi bylo jasné, že váha situace spočívá na něm. Proklínal se, že dobrovolně vzal sobotní šichtu. Manželka byla u rodičů na Floridě, děti studovaly na vysoké a jemu připadalo, že jít do práce bude lepší než o samotě vysedávat doma. Omyl. Měl by si najít nějakého koníčka.

„Co ještě můžeme udělat?“ nadhodil Walter.

„Normálně pokračujte. Zavolám dispečerovi na Kennedyho letiště a pak na operační dispečink Trans-Continental.“

„Dobrý nápad.“

Esching vstal a pro jistotu řekl: „Podle mě to nebude nic vážného, Same, ale byla by nedbalost nechávat si to pro sebe.“

„To máte pravdu,“ odvětil Walter a v duchu si jeho slova přeložil: *Na jednu stranu nechceme vypadat jako banda nezkušených amatérů, co se v takovéhle situaci hned podělá strachy, ale na druhou si zas nechceme zadělat na průšvih.*

„Brkněte devatenáctce, ať si ho převezmou,“ řekl Esching.

„Provedu.“

„A zavolejte mi, kdyby něco.“

„Dobře.“

Esching udělal čelem vzad a zmizel vzadu ve své kanceláři, oddělené od zbytku sálu skleněnou stěnou.

Pár minut seděl za stolem a doufal, že Sam Walters zavolá a oznámí kontakt. Přemýšlel o problematické situaci a o tom, co řekne letištnímu dispečerovi. Bude to čistě informativní telefonát, usnesl se, nedám najevo

podráždění ani starosti, nebudu spekulovat ani nabízet vlastní názor, omezím se čistě na fakta. Při telefonátu na operační dispečink Trans-Continental Airlines bude naopak nutné správně vyvážit podrážděný a ustaraný tón. Zvedl sluchátko a nejdřív vytočil přes rychlou volbu řídicí věž na Kennedyho letišti. Vyzváněl a přemítal přitom, jestli by neměl zkrátka a dobře vyrukovat s tím, co cítil hluboko v kostech – *že tady něco po čertech nesedí.*

Kapitola 3

Usedl jsem ke stolu s kolegy: s Tedem Nashem, superagentem CIA, Georgem Fosterem, skautíkem z FBI, Nickem Montim, správňákem od newyorské policie, a Kate Mayfieldovou, zázračným děvčetem z Federálního úřadu pro vyšetřování. Všichni jsme seděli na otočných židlích, které jsme zabavili u neobsazených stolů, a drželi jsme keramické hrníčky s kafem. Sbíhaly se mi sliny na koblihu, pěkně pocukrovanou, ale protože poldům s koblihami se lidé kdovíproč smějí, nechal jsem si zajít chuť.

Všichni jsme si sundali sako, takže jsme si navzájem viděli na pouzdra s pistolemi. I po dvaceti letech ve službách práva se pořád setkávám s tím, že pak hned každý mluví o pár oktáv hlubším hlasem, ženy nevyjímaje.

Každý jsme listovali svou složkou s informacemi o údajném zběhovi jménem Asad Chalíl. Mimochoodem: To, čemu se u policie říká složka, jsou pro mé nové kamarády „akta“. Policajti dřepí na zadku a listují složkami, zatímco federálové sedí na hýždích a zabývají se akty.

Zatímco o informacích ve složkách se mluví jako o „tom, co na toho chlapa máme“, o informacích v aktech se myslím hovoří jako o informacích. Podstata zůstává stejná, ale snažím se pochytit místní slovník.

Ve složce, potažmo v aktech, toho každopádně moc nebylo, jenom barevná fotka poslaná pařížskou ambasadou, zatraceně stručný životopis a zhuštěná zpráva, ve které CIA, Interpol, britská MI-6, francouzská Sûreté

a pár dalších policejních nebo špiónských spolků z celé Evropy shrnovaly, v čem všem je tenhle grázl nejspíš namočený. Podle životopisu pocházel náš údajný zběh z Libye a bylo mu kolem třiceti, čímž se zásadní údaje vyčerpávaly, až na to, že mluvil anglicky, francouzsky, trochu italsky a ještě míň německy, plus samozřejmě ovládal arabštinu.

Podíval jsem se na hodinky, protáhl se a rozhlédl. Klub Conquistador nesloužil jenom jako základna POS, ale taky jako pobočka FBI, schůzovna CIA a kdovíco ještě, tehdy v sobotu odpoledne se tam však sešel jenom náš pětičlenný tým, službukonající důstojnice jménem Meg a Nancy Tateová na recepci. Stěny tam mimochodem byly vyfutrované olovem, takže nás nikdo nemohl odposlouchávat pomocí mikrovln a neviděl by na nás ani Superman.

„Doneslo se mi, že možná odcházíte,“ obrátil se na mě Ted Nash.

Neodpověděl jsem, jen jsem se na něj podíval. Byl to fintil, hned bylo poznat, že si všechno nechává dělat na míru, včetně bot a pouzdra na pistoli. Vůbec nevypadal zle, byl pěkně opálený, vlasy měl mužně prošedivělé a mně se ostře připomnělo, jak se z něj Beth Penrosově podlamovala kolena. Snažil jsem se sám sebe přesvědčit, že mi Ted leze na nervy z jiných důvodů, ale tímhle rozhodně přiléval olej do ohně mojí planoucí nenávisti, nebo jak to říct.

„Jestli se vydržíte tři měsíce věnovat tomuhle případu,“ navrhl mi George Foster, „váženě se pak nad vašimi požadavky zamyslíme.“

„Opravdu?“

Foster si už u FBI odkroutil svoje a vlastně náš tým vedl. Nashovi to nevadilo, ostatně do týmu vlastně ani nepatřil a jen se pokaždé vynořil, když bylo nutné zapojit CIA, jako třeba dnes.

Foster měl na sobě odpudivě modrý seržový oblek, jaký si mohl vzít jedině federál. „Ted za pár týdnů odléta na zahraniční misi,“ řekl, „takže zbudeme jenom čtyři.“

„Nechce odletět hned?“ navrhl jsem fikaně.

Nash se zasmál.

Kromě toho, že vyjel po Beth Penrosové, patřilo k hříchům pana Teda Nashe i to, že si mi při té polízanci na Plum Islandu dovolil vyhrožovat, a já nemám ve zvyku odpouštět.

„Pracujeme na zajímavém a důležitém případě,“ prozradil mi George Foster. „Skupina extremistů tady v New Yorku zabila umírněného palestinského politika. Potřebujeme váš při vyšetřování.“

„Opravdu?“ Zkušenosti z ulice mi napovídaly, že mi jen leze do zadku. Ergo kladívko: Foster a Nash jen sháněli hejla, na kterého by něco hodili, a ať to bylo co chtělo, hodlali na tom potopit mě. Napadlo mě, že v sekci schválně zůstanu, abych zjistil, co mají za lubem, ale na rovinu vám řeknu, že jsem tam nebyl zrovna ve svém živlu a že když si člověk nedá bacha, klidně ho doběhnou i dva dutohlavové.

Že jsem se ocitl zrovna v jejich týmu, to zkrátka byla moc velká náhoda. POS není zase tak velká, jenže není ani tak malá, aby mi to nepřišlo podezřelé. Taky mi napovědělo, že si mě Pako a Hňup přímo vyžádali jako odborníka na vraždy. Při první příležitosti jsem se chtěl Doma Fanelliho zeptat, odkud se o tom najímání zvláštních agentů dozvěděl. Domovi jsem důvěřoval až za hrob a nikdy mě nezklamal, takže na něj se moje podezření nevztahovalo, a o Nickovi Montim mi nezbylo než předpokládat, že taky v ničem neje-de. Policajti na sebe nebudou navzájem šít budou, ani ve vládním zájmu – to si to naopak ještě tuplem rozmyslí.

Přešel jsem pohledem na Kate Mayfieldovou. Kdyby ta se proti mně spolčila s Fosterem a Nashem, vážně by mi zlomila to mé bezcitné, zatvrzelé srdce.

Usmála se na mě.

Taky jsem se na ni usmál. Být na Fosterově nebo Nashově místě a mít políčeno na Johna Coreyho, určitě bych Kate Mayfieldovou použil jako vábničku.

„Člověk si tady musí chvíli zvykat,“ vysvětloval mi Nick Monti. „Asi tak půlka policajtů a bývalých policajtů, co se k nám přihlásí, zase odejde. Jsme tady u POS jako jedna velká rodina, ale policajti jsou v ní jako ta děcka, co nešla na vysokou, dál bydlí doma, protloukají se od něčeho k ničemu a věčně by chtěla půjčit auto.“

„To není pravda, Nicku,“ odporovala mu Kate.

Monti se zasmál. „Já vím.“ Zas se obrátil na mě: „Probereme to někdy nad pivem.“

„Budu nad tím přemýšlet,“ ujistil jsem je všechny a ve skutečnosti tím myslel, ať se jdou bodnout. Jen jsem to neřekl nahlas, protože bylo lepší je udržovat v nejistotě. Celkem jsem se tím bavil. Další důvod, proč jsem se nechoval zrovna vzorně, byl ten, že mi chyběla policie, u které jsme svou práci brali jako skutečné poslání. Nejspíš mě trochu přemáhala sebelítost a stesk po starých časech.

Zadíval jsem se Montimu do očí. Od policie jsem ho neznal, ale věděl sem, že býval detektivem na výzvědném oddělení, takže měl perfektní kvalifikaci. Mě údajně potřebovali na případ toho zavražděného Palestince a na podobné teroristické zabíjačky, a proto mi taky hodili lano. Jenomže já měl obavy, jestli mi spíš nepletou provaz. „Víte, proč Italové nemají v lásce Svědky Jehovovy?“ zeptal jsem se Nicka.

„Ne, proč?“

„Protože by se radši obešli beze svědků.“

Nick se zasmál, ale ostatní tři se tvářili, jako by právě šlápli do měkkého. Federálové, abyste rozuměli, jsou děsně politicky korektní, upjatí a mají děsný vítr z washingtonské ideopolicie. Bez řeči přijímají ten neustálý průjem pitomých nařízení, který k nám z Washingtonu proudí. Jasně že jsme si za ta léta všichni začali dávat víc záležet, co vypouštíme z pusy, a to je jediné dobře. Jenže federálové jsou bez sebe strachy, aby náhodou neurazili něčí city nebo nepodněcovali tuhleto „nenávist vůči skupině osob“, takže se od nich dočkáte plků typu: „Dobrý den, pane teroristo, já jsem George Foster a budu dohlížet na průběh vašeho dnešního zatýkání.“

Ale to odbíhám. „Třetí dûtka, detektive Corey,“ varoval mě Nick Monti. „Za rasistickou urážku.“

Nash, Foster a Mayfieldová byli očividně napůl dožraní a napůl nesví z toho, že si z nich nepřímo dělám legraci. Měl jsem takovou citlivou chvíli a napadlo mě, že federálům třeba newyorská policie taky nejde pod nos, ale nechávají si to pro sebe.

Abych Nicka Montiho popsal: Bylo mu kolem pětapadesáti, měl ženu a děti, plešatěl, rostlo mu panděro a působil otcovsky a nevinně. Patřil k lidem, do kterých by nikdo nikdy neřekl, že pracují u tajné služby. Musel být dobrý, jinak by si ho federálové od policie nepřetáhli.

Nahlédl jsem do akt pana Asada Chalíla. Náš arabský švihák hodně cestoval po západní Evropě, a kam se nachomýtl, tam se nějakému Britovi nebo Američanovi přihodilo něco ošklivého. Bomba na britském velvyslanectví v Římě, bomba v Americké katedrále v Paříži, bomba ve frankfurtské modlitebně amerických luteránů, vražda poblíž anglické letecké základny Lakenheath, kde prý sekyrou zabil příslušníka amerického vojenského letectva, a nakonec zastřelení tří amerických školáků v Bruselu, kde jejich tátové pracovali ve

vedení NATO. Zvláště to poslední mi přišlo dost brutální. Co tomu chlápkovvi bylo?

Žádná položka seznamu se ale nedala s Chalílem jednoznačně spojit, takže začala sledovačka, která měla odhalit, s kým se stýká a jestli by nešel chytit při činu. Jenže ta podezřelá bestie podle všeho neměla žádné spojence, nebyla na nikoho napojená a nebyla v kontaktu s žádnou teroristickou organizací kromě UNICEFu a rotariánů (to jen vtipkují).

Přeletěl jsem očima odstavec podepsaný krycím jménem agenta nejmenované bezpečnostní agentury. Stálo tam: „Asad Chalíl legálně a bez pokusů o utajení cestuje na libyjský pas a vydává se za turistu. Orgány příslušného státu se o něm dozví a sledují ho, aby zjistily, s kým naváže kontakt. Chalíl se jim pokaždé úspěšně ztratí a zemi nepozorovaně opustí, o jeho odjezdu nikdy neexistují záznamy. Mé důrazné doporučení zní, že by měl být při příštím překročení hranic zadržen a vyslechnut.“

Přikývl jsem. Fajn nápad, Šerloku. Do puntíku se podle toho zařídíme.

Co se mi na tom všem nechtělo líbit: Asad Chalíl mi nepřipadal jako zločinec, který by se v Paříži šel vzdát na americké velvyslanectví ve chvíli, kdy tak zřetelně vítězí na body.

Přečetl jsem si v aktech závěrečnou stránku. V podstatě jsme dostali portrét samotáře s nepěkným postojem k západní civilizaci a všem jejím vymoženostem. Ale však brzo zjistíme, o co mu vlastně jde.

Prostudoval jsem barevně okopírovanou fotku z Paříže. Pan Chalíl vypadal na sviňáka, ale ošklivý nebyl. Patřil k těm osmahlým fešákům s nosem jak skoba, ulíznutými černými vlasy a hlubokýma tmavýma očima. Určitě se mu dařilo bodovat u holek nebo u kluků nebo co ho asi tak rajcovalo.

Kolegové se o jeho případu krátce rozpovídali. Zřejmě se od nás čekalo jenom to, že na pana Chalíla uvalíme ochrannou vazbu, převezeme ho k nám na krátký předběžný výslech a zároveň pořídíme pár fotek, sejmeme otisky prstů a tak vůbec. Pár otázek a nějaké to papírování kolem poskytnutí azylu měl ještě obstarat úředník z imigračního. Ve Státech vždycky do všeho fušuje víc úřadů a oddělení, takže když se něco podělá, začne si to jako horkou bramboru přehazovat přinejmenším tak pět set lidí.

Až s námi pár hodin pobude, měli jsme Chalíla převést na Federal Plaza, kde se ho zřejmě chystali ujmout fachmani, kteří by za přispění mého týmu stanovili, jak upřímně to své zběhnutí na stranu křesťanských psů myslí a tak podobně. Pak by trvalo řekněme další den, týden nebo měsíc, než by CIA Chalíla převezla na nějaké místo kousek od Washingtonu, kde by z něj rok tahala rozumy, a pak by mu přidělila pár dolarů a novou identitu. Jak jsem CIA znal, pokusili by se chudáka vydávat za druhého Roberta Redforda. To mi připomnělo, abych kolegům položil hádanku: „Má to blondaté vlasy, modré oči, prsa jak melouny a žije to v jižní Francii, co je to?“

Protože nevěděli, vyrukoval jsem s řešením: „Salman Rushdie.“

Nick se srdečně zasmál a plácl se do stehna. „A další dvě důtky jsou tady.“

Zbývá dva chlapi se usmáli se stisknutými rty. Kate obrátila oči v sloup.

Jasně, že jsem to trochu přeháněl, ale já se o přidělení do téhle sekce taky nikoho neprosil. Každopádně jsem v rukávu měl ještě jeden mizerný vtíp a dvě pichlavé poznámky.

„V písemném zadání úkolu od Zacha Webera jste se mohli dočíst,“ řekla Kate Mayfieldová, „že Asada Cha-

líla z Paříže eskortuje Phil Hundry od FBI a Peter Gorman od CIA. Starali se o Chalíla v Paříži a teď s ním letí v byznys třídě na horní palubě Boeingu 747. Dokud nebude jasné, jestli pan Chalíl získá státní ochranu a status svědka, zůstane v poutech.“

„A bonus za nalétané kilometry shrábne kdo?“ zajímal jsem se.

Slečna Mayfieldová si mě nevšímal a pokračovala. „Agenti s panem Chalílem opustí letadlo jako první. Počkáme na ně ve výstupním rukávu, přímo u dveří letadla.“ Pohlédla na hodinky, vstala, obrátila se k monitoru a řekla: „Letí načas. Asi za deset minut bychom jim měli vyrazit naproti.“

„Potíže neočekáváme,“ dodal Ted Nash, „ale chce to zachovat ostražitost. Kdyby ho někdo měl v úmyslu zabít, nabízí se mu jen pár příležitostí: ve výstupním rukávu, v dodávce, kterou se budeme vracet sem, nebo při převozu na Manhattan. Pak Chalíla spolknou útroby CIA a nebude po něm ani památka.“

„Zařídil jsem,“ řekl Nick, „aby se na letištní ploše kolem dodávky pohybovalo pár uniformovaných lidí od dopravního úřadu a od newyorské policie. Na Federal Plaza nás doprovodí policejní eskorta. Jestli bude Chalíla někdo chtít sejmout,“ zakončil, „tak jedině sebevrah.“

„Ne že by to nepřicházelo v úvahu,“ zamumlal Foster.

„V Paříži jsme mu navlékli neprůstřelnou vestu,“ mírnila obavy Kate. „Přijali jsme veškerá bezpečnostní opatření. Mělo by to být bez problémů.“

Mělo by. Aspoň tady na výsostné americké půdě. Vlastně jsem si nevybavoval jediný převoz, při kterém by federálové nebo newyorská policie přišli o vězně nebo o svědka, takže to vypadalo na procházku růžovou zahradou. Ale žerty stranou, ke každému takovémuhle

úkolu se muselo přistupovat, jako by se mohl kompletně zvrtnout. Přece jen máme co do činění s teroristy, s lidmi, co se bijí za svou věc a jasně ukazují, že důchod není nic, čeho by se chtěli dožít za každou cenu.

Nahlas jsme si zopakovali, jak projdeme halou k příletům a do rukávu, ze kterého pak po servisních schodech sejdem na plochu, posadíme Chalíla do neoznačené dodávky obložené zevnitř neprůstřelným kevlarom a vyrazíme zpátky do našeho soukromého klubu, přičemž nás budou doprovázet dvě auta dopravního úřadu, jedno vepředu a jedno vzadu. Obě měla vysílačku pro komunikaci s řízením letového provozu, kterou předpisy vyžadovaly pro pohyb po letištní ploše a vůbec po celém areálu.

Po návratu do Conquistadora nás čekal telefonát pracovníkovi z imigračního, že může Chalíla přijít vyřídit. Ten den snad už chyběl jen Úřad pro dopravní přestupky, aby se zapojily všechny státní orgány. Ale pravidla jsou pravidla a každý si chce střežit svůj rajón.

Po nějaké době v klubu jsme zase měli nasednout do dodávky, s celou eskortou to vzít oklikou přes Manhattan, a chytře se tak vyhnout muslimským čtvrtím v Brooklynu. Jinou cestou se jako volavka chystal jel policejní anton s označeným policejním doprovodem. Při troše štěstí bych měl v šest padla a uháněl vlastním autem na Long Island, abych stihl rande s Beth Penrosovou.

Zatím ale do sálu nahlédla Nancy a zavolala: „Dodávka přijela.“

Foster vstal. „Jede se,“ oznámil.

V poslední chvíli se potom ještě obrátil na mě a na Nicka: „Nechce tu jeden z vás zůstat, kdyby někdo služebně volal?“

„Tak třeba já,“ vzal to Nick.

Foster mu naškrábal svoje telefonní číslo. „Dáme vědět. Ozvěte se mi, kdyby sem někdo telefonoval.“

„Provedu.“

Cestou ven jsem zavadil očima o monitor. Dvacet minut do přistání.

Často jsem si pak říkal, co by se stalo, kdybych to místo Nicka vzal já.

Kapitola 4

Ed Stavros, vrchní dispečer na mezinárodním letišti Johna Kennedyho, přiložil k uchu telefon a poslouchal, co mu říká Bob Esching, jeho protějšek na newyorském řízení letového provozu. Nebylo mu jasné, jestli Esching je, nebo není ustaraný, ale už to, že mu vůbec volal, bylo poněkud neobvyklé.

Stavros z kontrolní věže mimovolně vyhlédl a přes kouřové sklo širokánských oken pozoroval dosedající Airbus A-340 společnosti Lufthansa. Až po chvíli si uvědomil, že Esching mezitím zmlkl. Stavros se pokusil vydolovat odpověď, která by dobře vyzněla, kdyby se záznam jejich rozhovoru náhodou jednoho dne pouštěl v místnosti plné zachmuřených činovníků, posuzujících jejich rozhodnutí pěkně od stolu. Odkašlal si a zeptal se: „Na Trans-Continental jste volal?“

„S těmi to chci řešit až po vás.“

„Dobře... fajn... Dám vědět pohotovostní jednotce dopravního úřadu. Říkal jste série 700?“

„Ano,“ přisvědčil Esching.

Stavros pokýval hlavou. Teoreticky vzato měli mít příslušníci pohotovostní jednotky přesně namemorováno, jak u jednoho každého letadla vypadá rozmístění dveří, nouzových východů, sedadel a všeho ostatního. „Fajn... dobře...“

Esching podotkl: „Ne že bych vyhlašoval poplach, jenom –“

„Já vám rozumím. Ale budeme se držet předpisů. Nahlásím to jako kategorii 3.2, vyhovuje? Jenom jako potenciální problém.“

„Jak myslíte... Ale taky by to mohlo být...“

„Co?“

„Nechci se pouštět do spekulací, pane Stavrosi.“

„To po vás ani nechci, pane Eschingu. Takže 3.2?“

„To už je jenom na vás.“ Pak ještě připojil: „Už dvě

hodiny se nám nehlásí rádiem, ale to je jediný problém.

Za pár minut byste je měli vidět na radaru. Dávejte na ně pozor.“

„Dobře. Ještě něco?“

„To bude všechno,“ řekl Bob Esching.

„Díky,“ odpověděl mu Ed Stavros a zavěsil.

Pak zvedl sluchátko černého telefonu, napojeného přímou linkou na dispečink dopravního úřadu, a po třech zazvoněních se ozvalo: „Tady hasičská zbrojnice.“

Policejní jednotky dopravního úřadu zároveň sloužily jako požárníci a záchranáři, ale Stavros vtípky na tohle téma neoceňoval. „Blíží se k nám letadlo s přerušeným rádiovým kontaktem. Trans-Continental 175, Boeing 747, série 700.“

„Rozumím. Přistávací dráha?“

„Pořád pro ně máme vyhrazenou 4R, ale jak máme bez spojení vědět, co si vyberou?“

„Taky pravda. Kdy mají přistávat?“

„Podle rozpisu v 16:23.“

„Rozumím. Mám napsat 3.2 nebo 3.3?“

„Asi bych začal s tři dvojkou a podle situace to pak poupravil nahoru nebo dolů.“

„Nebo nechal.“

Namistrovaný přístup téhle sebranky lezl Stavrosovi krkem. Navíc se většina z nich, včetně ženských, tvářila ohromně chlapácky. Koho to napadlo, vzít záchranářskou, hasičskou a policejní práci a splácet tahle tři povolání pro opravdové mužské do jednoho celku? Určitě nějakého blázna. „S kým mluvím?“ zeptal se Stavros. „S Bruceem Willisem?“

„Se seržantem Tintlem, k vašim službám. A vy jste...?“

„Stavros.“

„Tak podívejte, pane Stavrosi, dorazte za námi do zbrojnice, my vám navlékneme fešácký ohnivzdorný oblek a vrazíme vám bourací sekeru, a když to letadlo havaruje, můžete se do něj proštípat v první linii.“

„Je to jen ztráta kontaktu, seržante, žádná porucha,“ připomněl Stavros. „Nesmíte se hned tak rozpálit.“

„Jste k pomilování, když se vztekáte.“

„Hlavně už to oficiálně zapište,“ ukončil přestřelku Stavros. „Přejdeme na červený telefon.“ Zavěsil, uchoopil sluchátko červeného telefonu a stiskem tlačítka se s Tintlem znovu spojil. „Dopravní úřad – pohotovostní služba,“ ohlásil se seržant tentokrát. Hovor byl oficiální a každé slovo se nahrávalo, takže se Stavros také přidržel předpisů a řekl: „Tady řídicí věž, oznamuji kód 3.2 pro Boeing 747-700 společnosti Trans-Continental, přistávající zhruba za dvacet minut na dráze 4R. Směr větru je třicet stupňů, rychlost deset uzlů. Tři sta deset duší na palubě.“ Stavrosovi nikdy nešlo na rozum, proč se pasažéři a posádka označují za „duše“. Znělo to, jako by byli mrtví.

Seržant Tintle údaje zopakoval a dodal: „Vyšlu jednotky.“

„Díky, seržante.“

„Díky, že jste zavolal. Jsme rádi, že máme něco na práci.“

Stavros zavěsil a promnul si spánky. „Hovada.“

Vstal a rozhlédl se po obrovské řídicí věži. Pár lidí soustředěně hledělo na monitory, mluvilo s nasazenými sluchátky do mikrofonů a případně sem tam vyhlédlo z okna. Práce v řídicí věži nebyla tak stresující jako služba o patro níž, v místnosti bez oken, kde se u radaru odehrávalo skutečné řízení letového provozu.

Vzpomněl si, jak jednou dva jeho podřízení způsobili srážku dvou dopravních letadel na ranveji. Měl ten den volno, a jenom díky tomu si práci udržel.

Přistoupil k širokému oknu. Z výšky devadesáti metrů mu nabízelo výhled jako z třicetipatrové budovy. Panorama celého letiště, zátoky a Atlantiku bylo překrásné, zvláště teď při jasné obloze a slunci zapadajícím Stavrovi za zády. Pohlédl na hodinky. Byly už skoro čtyři a za pár minut měl končit. V tu chvíli ještě nevěděl, že to dnes bude jinak.

Na sedmou měl naplánovanou večeři, pozvali s manželkou jedny známé. Byl si dost jistý, že zvládne dorazit včas, nebo přinejhorším tak, aby zkrátka vypadal jako dřič. A kdyby se zpozdil ještě víc, vyvážil by to pěknou historkou o tom, co ho zdrželo. Lidé měli o jeho práci romantické představy, které po pár koktejlech rád přižívoval.

Hlavně po přistání letu 175 nesmí zapomenout zavolat domů. Potom si bude muset telefonicky promluvit s pilotem a sepsat předběžnou zprávu. Pokud šlo o pouhé komunikační selhání, měl by vyrazit v šest a shrábnout bonus za dvě hodiny přesčasů. *To jde.*

V duchu si zopakoval rozhovor s Eschingem. Nejradši by si poslechl pásku s přesným záznamem svých slov, ale Federální letecké velení zas nebylo tak hloupé, aby mu k ní poskytlo přístup.

Nemohl na ten telefonát přestat myslet. Spíš než přesná slova mu teď nešel z hlavy Eschingův tón. Dispečer nedokázal zakrýt, že mu něco dělá starosti, ale dvouhodinový výpadek spojení sám o sobě neznamenal nic nebezpečného, byl jenom neobvyklý. Stavros krátce zauvažoval, jestli na palubě letu 175 nemohl propuknout požár. To by byl dostatečný důvod k překlasifikování z kategorie 3.2 na kategorii 3.3. Označení 3.4 znamenalo havárii nebo její bezprostřední hrozbu,

tam bylo použití jasné. Současná nejasná situace se zařazovala hůř.

A samozřejmě zůstávala i nepravděpodobná možnost, že došlo k únosu. Ovšem podle Eschinga neobdrželi příslušný kód z odpovídače.

Stavros žongloval s dvěma nabízejícími se možnostmi. 3.2, nebo 3.3? Kdyby nahlásil 3.3 a nakonec z toho nic nebylo, víc by se zapotil při sepisování zprávy. Rozhodl se zůstat u 3.2 a došel si pro kávu.

„Šéfe?“

Ohlédl se na jednoho z dispečerů, Roberta Hernandez. „Co je?“

Hernandez odložil sluchátka. „Právě mi ohledně toho mlčícího letu volala obsluha radaru.“

Stavros odložil kafe. „A co říkali?“

„Že pilot zahájil sestup dřív, než se čekalo, a málem se srazil s letadlem US Airways na cestě do Phily.“

„Kristepane,“ zaletěl Stavrosův pohled zase k oknu. Nechápal, jak mohl pilot za jasného, bezmračného dne přehlédnout další letadlo. Když už nic jiného, varovný systém by ho upozornil ještě dřív, než by došlo k vizuálnímu kontaktu. Tohle byl první opravdový náznak závažných problémů. *Co se to sakra děje?*

Hernandez pohlédl na obrazovku radaru: „Mám ho, šéfe.“

Stavros přistoupil blíž a zadíval se na blikající tečku. Letadlo směřovalo na jednu ze severovýchodně orientovaných ranvejí, přesně podle kurzu určeného elektronickým systémem. Stavros ještě pamatoval doby, kdy se při službě na řídicí věži většinu směny koukalo z oken, ale dnes se zaměstnanci většinou řídili stejným elektronickým vybavením, na jakém pracovalo řízení letového provozu v temné místnosti pod nimi. Tady nahore alespoň zůstávala možnost vyhlédnout ven, když to na člověka přišlo.

Vzal Hernandezův silný triedr a přistoupil k jižnímu oknu. Na každé světové straně stál u skla komunikační pult, aby personál mohl udržovat spojení a zároveň pozorovat přistávající letadla nebo dění na ranvejích, pojezdových drahách a u nástupu pasažérů. Stavros, ačkoli to obvykle nebylo třeba, chtěl obrazně řečeno stát na kapitánském můstku, až se let 175 vynoří. „Rychlost?“ křikl na Hernandezze.

„Dvě stě uzlů,“ dozvěděl se. „Padesát osm tisíc stop a klesá.“

„Díky.“

Stavros znovu sáhl po červeném telefonu. Zároveň zapnul pohotovostní reproduktor v řídicím sále a ohlásil: „Pohotovostní služba? Tady řídicí věž, přepínám.“

Ztichlým sálem se rozlehl hlas z reproduktoru: „Tady pohotovostní služba, příjem.“

Stavros podle hlasu rozeznal Tintla.

„Co se děje?“ chtěl vědět seržant.

„Zvýšené riziko. Přepište to na 3.3.“

Chvilí ticha, než se Tintle zeptal: „Na základě čeho?“

Stavrosovi přišlo, že už seržant nezní tak sebejistě. „Na základě toho, že se málem srazili s dalším letadlem,“ odpověděl mu.

„Zatraceně.“ Odmlka, a potom: „Co se podle vás děje?“

„Nemám tušení.“

„Únos?“

„Únosce nenechá pilota řídit s klapkami na očích.“

„To je fakt... Takže –“

„Na spekulace není čas. Letadlo je patnáct mil od ranveje 4R a jde na přistání. Příjem?“

„Patnáct mil, ranvej 4R.“

„Potvrzují.“

„Oznámím ostatním, že přecházíme na 3.3.“

„Výborně.“

„Potvrďte typ letounu,“ požádal ještě Tintle.

„Pokud vím, tak pořád 747, série 700. Zavolám, až proběhne vizuální kontakt.“

„Rozumím.“

„Končím,“ zavěsil Stavros a pozvedl triedr. Zaměřil se na konec ranveje a systematicky tamodtud začal propátrávat oblohu, ale právě absolvovaný rozhovor mu nešel z hlavy. Vzpomínal, jak se s Tintlem párkrát viděl na společném zasedání Pohotovostní komise. Osobně mu seržant moc nesedl, ale působil jako člověk na svém místě. Většina pistolníků z „hasičské zbrojnice“ vysedávala u karet, dívala se na televizi nebo klábosila o ženských. Taky si rádi pucovali služební vozy, na pořádný lesk byli ohromně vysazení.

Stavros je ale párkrát viděl při práci a celkem vzato nepochyboval, že si jsou schopní poradit, ať jde o havárii, požár na palubě, nebo dokonce únos. Tak jako tak nebyl zodpovědný ani za jejich zásah ani za to, co se bude dít, až letadlo zastaví. Hřálo ho vědomí, že peníze na jejich výjezd ke kódu 3.3 půjdou z kapsy dopravního úřadu, nikoli Federálního leteckého velení.

Spustil triedr, promnul si oči, zase triedr zvedl a zaostřil na dráhu 4R.

Obě záchranné jednotky dorazily na místo a vozidla pohotovostní služby utvořila podél ranveje úctyhodnou přehlídku. Červené majáčky se točily a blikaly a auta stála daleko od sebe, aby je obří boeing v případě nepodařeného přistání všechna nesmetl.

Stavros napočítal dvě rychlá zásahová vozidla a čtyři velké hasicí vozy T2900. Kromě nich vyjel i vyprošťovací automobil, dvě sanitky a šest policejních automobilů dopravního úřadu, plus pojízdne velitelství, disponující plně vybavenou telefonní ústřednou a rádiovým spojením se všemi relevantními institucemi v New Yorku.

Dál si Stavros všiml vozidla protichemické jednotky, kterou vycvičila armáda Spojených států. V dálce parkoval vůz s pojízdnými schůdky a mobilní nemocnice. Chyběla už jen pojízdná márnice. Ta vyrážela až v případě potřeby, a ani potom nemusela mít naspěch.

Rozhlížel se po manévrech, které uvedl do pohybu pouhým zvednutím červeného sluchátka. Na jednu stranu nechtěl, aby s blížícím se letadlem bylo cokoli v nepořádku. Na druhou stranu... Kód 3.3 už nevyhlásil dva roky a začínal mít strach, jestli riziko nepřecenil. Ale pořád lepší, než ho podcenit.

„Sedm mil,“ zavolal Hernandez.

„Slyším.“ Znovu začal metodicky propátrávat obzor, kde se Atlantik setkával s newyorským oparem.

„Šest mil.“

„Vidím ho.“ I přes triedr vypadal boeing nanejvýš jako třpytivý bod vyjímající se proti modré obloze, rostl však každou vteřinou.

„Pět mil.“

Stavros z blížícího se letadla nespouštěl oči. Jumbo jetů už viděl přistávat tisíce a na probíhajícím přistávacím manévru neshledával nic zvláštního, až na strašidelně vytrvalé mlčení v éteru.

„Čtyři.“

Stavros usoudil, že se s velitelem zásahu spojí přímo. Zvedl radiotelefon s přednastavenou frekvencí, kterou používalo řízení pozemního provozu, a ohlásil se: „Tady věž, volám záchranný oddíl.“

„Tady záchranný oddíl, příjem,“ zaznělo z reproduktoru. „Čím vám dnes můžu posloužit?“

To ne, zaúpěl Stavros v duchu, *další vtipálek*. Nikoho jiného snad ani nebrali. „Tady Stavros, hlavní dispečer. S kým mluvím?“

„Se seržantem Andym McGillem, nejlepším kytaristou u nás ve zbrojnici. Můžu vám něco zabrnkat?“

Už teď Stavrosovi brnkal na nervy. „Rád bych s vámi navázal přímý kontakt.“

„Kontakt navázán.“

„Výborně. Dotyčné letadlo je na dohled.“

„Jo, taky ho vidíme.“

„Jde přesně na dráhu,“ dodal Stavros.

„Super. Jindy si třeba sednou přímo na nás, to je potom fakt děs.“

„Hlavně nepodceňujte situaci.“

„Rádio pořád nic?“

„Bohužel.“

„Dvě míle,“ ozval se Hernandez a dodal: „Pořád přesný kurz. Výška osm set stop.“

Stavros to přetlumočil McGillovi a ten potvrdil příjem.

„Jedna míle,“ řekl Hernandez. „Přesný kurz, pět set stop.“

Stavros už obří letadlo viděl naprosto jasně. „Potvrzují Boeing 747-700,“ ohlásil McGillovi. „Podvozek vysunutý, klapky v patřičné poloze.“

„Příjem, už ho taky vidím,“ odpověděl McGill.

„Dobře, teď už je to jen na vás,“ ukončil Stavros hovor a zavěsil. Hernandez vstal od přístrojů a stoupl si vedle něj. K oknu přistoupilo i pár dalších pracovníků, kteří neměli nic akutního na práci.

Stavros sledoval dosedající boeing, fascinující gigantické letadlo, které se právě ocitlo nad přistávací dráhou a snášelo se vstříc betonu. Vypadalo jako jakékoli jiné přistávající jumbo, i přistávací manévr byl stejný, ale Ed Stavros zničehonic s jistotou věděl, že na večeri doma nebude.

Kapitola 5

Dodávka nás vyložila u mezinárodního terminálu, pod logem Air India. K prostorám Trans-Continentalu jsme došli.

Ted Nash a George Foster kráčeli bok po boku, já s Kate Mansfieldovou jsme šli za nimi. Cílem bylo, abychom se případným pozorovatelům nejevili jako čtveřice federálů ve výkonu služby. Dobré řemeslo se zkrátka musí procvičovat, i když se před protivníkem zrovna netřesete strachy.

Z tabule příletů jsem vyčetl, že let 175 společnosti Trans-Continental letí na čas a zhruba za deset minut by tak měl zastavit u brány číslo 23.

Při průchodu halou jsme si dobře prohlédli lidi kolem. Ne že by si padouši obvykle dobíjeli zbraň všem na očích nebo tak něco, ale divili byste se, jak dobře po dvaceti letech u policie dokážete vycítit trable.

Protože byl duben a sobota odpoledne, nebyla na letišti zrovna hlava na hlavě a všichni se tam tvářili celkem normálně, tedy až na rodilé Newyorčany – ti vždycky vypadají, že každou chvíli rozpoutají masakr.

„Ráda bych, abyste se k Tedovi choval slušně,“ nabádala mě Kate.

„Bez obav.“

„Myslím to vážně.“

„Rozkaz, madam.“

„Čím víc se do něho navážíte, tím větší mu děláte radost,“ projevila svůj pronikavý úsudek.

A vlastně měla pravdu. Ale mně na Tedovi Nashovi prostě něco vadí. Zčásti za to může ta jeho namachro-

vanost a pocit nadřazenosti, ale hlavně k němu zkrátka nemám důvěru.

Na mezinárodní lety se čeká v přízemí před celníci, takže jsme se tam šli trochu porozhlédnout, jestli se někdo náhodou nechová podezřele, ať už si pod tím představíte, co chcete.

Jeden by řekl, že obyčejnému teroristickému zabijákovvi bude jasné, že když je jeho oběť pod ochranou, nebude vycházet přes celnici, ale u nás ve Státech jsme na tom s kvalitou teroristů kdovíproč bídne. Některé jejich pitomé kousky jsou zkrátka nezapomenutelné. Podle Nicka Montiho dávají zaměstnanci POS po hospodách k lepšímu historky o zabedněných teroristech a povídačky o strašlivém nebezpečí si schovávají pro tisk. Ne že by teroristé nebyli nebezpeční, ale především sami sobě. Na druhou stranu nesmíme zapomínat na Světové obchodní centrum, o těch dvou bombových útocích na naše africká velvyslanectví ani nemluvě.

„Počkáme tady tak dvě minuty a pak půjdeme k letadlu,“ oznámila mi Kate.

„Už můžu rozvinout uvítací transparent?“

„Až potom. U výstupu.“ Potom podotkla: „To přebíhání na naši stranu letos nějak visí ve vzduchu.“

„Jak to?“

„Už to tu jednou bylo, v únoru.“

„Povídejte, přehánějte.“

„Stejný scénář. Libyjec, žádal o azyl.“

„Kde se vzdal?“

„Taky v Paříži,“ řekla.

„A jak dopadl?“

„Pár dní jsme ho drželi tady, pak jsme ho vzali do Washingtonu.“

„Teď je kde?“

„Proč se ptáte?“

„Proč? Protože to smrdí.“

„Na tom se shodneme. Máte nějakou teorii?“

„Zní to, jako by zkoušeli, jak to dopadne, když se dojdou vzdát na americké velvyslanectví v Paříži.“

„Nejste tak hloupý, jak vypadáte. Absolvoval jste protiteroristické školení?“

„Tak trochu. Byl jsem ženatý. A četl jsem hodně románů z období studené války.“

„Já věděla, že se vás vyplatí zlanarit.“

„Díky. Ten předchozí zběh je pořád pod zámkem, nebo může zavolat kámošům do Libye?“

„Dostal mírný vazební režim. Vzal roha.“

„Proč mu ten mírný režim dávali?“

„Spolupracoval s nimi,“ odpověděla.

„A už nespolupracuje,“ ušklíbl jsem se.

Nic neříkala a já už se na nic neptal. Můj názor je ten, že federálové k takzvaně napraveným vyzvědačům a teroristům přistupují o dost vstřícněji než policajti k vypovídajícím zločincům. Ale jak říkám, je to jenom můj názor.

Na smluveném místě u dveří celnice jsme se setkali s Frankem, detektivem od dopravního úřadu.

„Trefíte, nebo chcete doprovodit?“ nabídl se.

„Já trefím,“ řekl Foster.

„Tak pojdte dál.“ Prošli jsme dveřmi a Frank několika celníkům oznámil: „Federální agenti. Jenom procházejí.“

Každému to zřejmě bylo jedno. Frank nám popřál hodně štěstí a byl nadšením bez sebe, že se s námi nemusí plahočit až k bráně 23.

Kate, Foster, Nash a já jsme prošli rozlehlou halou se zavazadlovými pásy a chodbou se dostali k budkám pasové kontroly, kde se nás ani nikdo nezeptal, co chceme.

Na některé z těchto omezenců by stačilo zamávat dětskou šerifskou hvězdou a klidně byste na rameni pronesli raketomet.

Kennedyho letiště je zkrátka jeden velký bezpečnostní průšvih, tavící kotel plný hodných, zlých, ošklivých i pitomých, a rok co rok si jím musí projít třicet milionů pasažérů.

V jednom chumlu jsme teď od imigračního a od pasové kontroly procházeli chodbou k příletům. Vlastně to byla opačná cesta, než jakou po přistání absolvují pasažéři. Navrhl jsem, jestli by nebylo nenápadnější jít pozadu, ale nikomu to nepřišlo jako dobrý vtip, natož dobrý nápad.

Získali jsme s Kate Mayfieldovou na Nashe a Fostera menší náskok. „Procházel jste si Chalílův psychologický profil?“

Nic takového jsem si ze složky nevybavoval, takže jsem přiznal, že ne.

„Ale byl v materiálech,“ podivila se Kate. „Stojí tam, že lidé jako Asad Chalíl – Asad mimochodem v arabštině znamená lev – trpí nízkým sebevědomím a z dětství si nesou pocit nedostatečnosti, s nímž se musejí potýkat.“

„Jakže?“

„Tehle typ lidí potřebuje neustálé ujišťování, že za něco stojí.“

„Takže mu nesmím přerazit nos?“

„Rozhodně ne. Naopak musíte posilovat jeho sebevědomí.“

Koutkem oka jsem se na ni podíval – usmívala se. Protože mi to pálí, dovtípil jsem se, že mě vodí za nos, a zasmál jsem se. Kate mě přátelsky štouchla, nebyl to špatný pocit.

U brány 23 stála paní v blankytné uniformě a v ruce držela psací podložku a vysílačku. Asi jsme vypadali nebezpečně nebo tak něco, protože zatímco jsme se k ní blížili, něco do té vysílačky začala drmolit.

Kate k ní dorazila první, ukázala jí odznak FBI a uklidnila ji. Však víte, dneska jsou všichni chorobně podezíraví, zvláště na mezinárodních letištích. Za mého

dětství jsme vyzvedávali lidi přímo u letadla, detektorem kovů se tak nanejvýš hledaly drobné na pláži a jediný únos, který jsme znali, byl únos nevěsty. Mezinárodní terorismus všechno změnil. Škoda že chorobná podezíravost nevede nutně k větší bezpečnosti.

Taky jsem s Nashem a Fosterem přistoupil blíž a trochu s dámou poklábosil. Ukázalo se, že pracuje pro Trans-Continental a jmenuje se Debra Del Vecchiová – pěkné jméno. Pověděla nám, že pokud ví, proběhne přistání na čas, a proto už čeká na místě. Zatím šlo všechno hladce.

Při nástupu na palubu, přímo za letu i při vystupování z letadla sledují vězni a jejich eskorta přesně stanovený postup, podle kterého nastupují poslední a vystupují první. Dokonce i velká zvířata, třeba politici, jim při výstupu musejí dát přednost, ale kdejaký politik stejně nakonec skončí v poutech a přece jen si může vystoupit před ostatními.

„Až k letadlu připojíte tunel,“ řekla Kate slečně Del Vecchiové, „půjdeme ke dveřím letadla a počkáme tam na skupinku, která bude vystupovat jako první. Pak ji po servisních schodech odvedeme na letištní plochu, už tam na nás čeká automobil. Tím se s vámi rozloučíme, vaše pasažéry nebudeme vůbec obtěžovat.“

„A na koho že to čekáte?“ zajímala se slečna Del Vecchiová.

„Na Elvise Presleyho,“ odpověděl jsem.

„Na jistou důležitou osobnost,“ řekla Kate.

Foster se zeptal: „Ptal se vás na tenhle let ještě někdo?“

Zavrtěla hlavou.

Nash si prohlédl průkaz s fotografií, přišpendlený na její blůzce.

Napadlo mě, že bych měl aspoň ztropit nějakou legraci, aby těch padesát dolarů za taxík z Manhattanu

stálo za to, ale zas jsem se slečny nechtěl ptát, jestli nechodí s Arabem, a nic dalšího mě nenapadalo.

Takhle tam naše pětice postávala, tvářila se, jakou si užívá ohromnou zábavu, pošilhávala po hodinkách a klouzala očima po stupidních plakátech lákajících za vůní dálek.

Foster si najednou vzpomněl, že má mobil, a natěšeně ho vytáhl. Konečně měl co dělat! Rychlou volbou vytočil číslo a řekl: „Tady George, Nicku. Stojíme u brány. Nějaké novinky?“

Chvíli Nicka Montiho poslouchal a pak odpověděl: „OK... jo... jasně... OK... dobrý...“

Když už z rutinního telefonátu nedokázal vyždímat ani špetku zábavy, dal Nickovi sbohem a oznámil: „Dodávka stojí na letištní ploše poblíž brány. Dopravní úřad a newyorská policie jsou taky na místě. Pět aut, deset chlapů a falešný anton.“

„Neříkal Nick, jak hrají Yankees?“ napadlo mě.

„Ne.“

„Jsou dneska na výjezdu v Detroitu. Už asi běží pátá směna.“

„Koncem čtvrté prohrávali tři jedna,“ informovala mě Debra Del Vecchiová.

„To bude těžká sezóna,“ zachmuřil jsem se.

Pak jsme chvíli probírali to i ono a já se Kate zeptal, jestli už podala daňové přiznání.

„Jasně. Jsem vystudovaná účetní.“

„Myslel jsem si to.“ Pak jsem se obrátil na Fostera: „Taky vystudovaný účetní?“

„Ne, já jsem právník.“

„Proč mě to nepřekvapuje?“ pokýval jsem hlavou.

„Myslela jsem, že jste od FBI,“ divila se Debra.

Kate jí to vysvětlila: „Většina agentů jsou původně účetní nebo právníci.“

„Zvláštní,“ kroutila slečna Del Vecchiová hlavou.

Ted Nash se jenom opíral o zed' s rukama v kapsách saka a zíral do prázdna. Nejspíš se v duchu ocitl ve starých dobrých časech, kdy spolu CIA a KGB bojovaly o titul mistrů světa. Ani ve snách by ho tehdy nenapadlo, že až jeho tým vyhraje, bude se muset potýkat s protivníky z pralesní ligy. „Myslel jsem, že jste právníčka,“ obrátil jsem se na Kate.

„To taky.“

„Já zírám. Vařit umíte?“

„Že váháte. A mám černý pás v karate.“

„Co psaní všemi deseti?“

„Sedmdesát slov za minutu. Taky mám osm ostro-
střeleckých diplomů. Pět různých typů pistole a tři různé pušky.“

„Devítka browning?“

„Samozřejmě,“ zapýřila se.

„Rozdáme si to někdy na střelnici?“

„Stačí říct.“

„Pět dolarů za každý bod?“

„Pod deset nejdu.“

Potřásli jsme si rukama.

Že bych se do ní zamiloval, to zase ne, ale musím přiznat, že vzbudila moji zvědavost.

Minuty plynuly. „Přijde chlap do baru,“ dal jsem k lepšímu vtip, „a říká barmanovi: ‚Co právník, to sviňák, to vám povídám.‘ A z druhého konce baru někdo houkne: ‚Přestal byste mě laskavě urážet?‘ Ten první na to: ‚Proč, vy jste právník?‘ A chlápek: ‚Ne, já jsem sviňák.‘“

Slečna Del Vecchiová se zasmála a pak pohlédla na hodinky a na vysílačku.

Čekali jsme.

Čas od času se vás zmocní tušení, že něco není v pořádku. Tehdy se třeba zhostilo mě.

Kapitola 6

Velitel zásahu, seržant Andy McGill z pohotovostní jednotky dopravního úřadu, stál na stupačce rychlého zásahového vozu. Měl na sobě stříbrnou požárníckou kombinézu a už se pod ohnivzdorným materiálem začínal potit. Upravil si triedr a sledoval, jak jde Boeing 747 na přistání. Pokud mohl říct, letadlu nic nebylo a přistávací manévr probíhal standardně.

Prostrčil hlavu staženým okýnkem a Tonyemu Sorrentinovi od požárníků řekl: „Okem patrné problémy: žádné. Rozhlas to.“

Sorentino byl také navlečený v hasičské kombinéze. Uchopil mikrofon, který ho spojoval s ostatními vozidly pohotovostní služby, a zopakoval McGillovo hlášení ostatním pohotovostním vozům, načež se všechny ohlásily svým volacím znakem a potvrdily příjem.

„Řekni jim, ať postupují standardně a drží se letadla, dokud neodroluje z přistávací dráhy,“ nařídil McGill Sorrentinovi.

Sorentino rozkaz odvysílal a všichni znovu potvrdili příjem.

Ron Ramos, velitel druhé jednotky, se vysílačkou zeptal: „Budeš nás potřebovat, Andy?“

„Ne,“ odpověděl McGill, „ale kombinézy si nesvlékejte. Ještě nedovolali kód 3.3.“

„Mně to přijde jako 3.0.“

„Já vím, ale nemůžeme se spojit s pilotem, takže zůstaňte nachystaní.“

McGill zaostřil triedrem na vzdálenou řídicí věž. I přes lesknoucí se sklo poznal, že z širokého okna vy-

hlíží několik postav. Obsluze se zjevně nedařilo zachovat klid.

Otevřel dveře na pravé straně a usedl do širokého vozu vedle Sorentina, který seděl za volantem umístěným doprostřed kabiny. „Tak co myslíš?“

„Co myslím? Že mě za myšlení nikdo neplatí.“

„Ale kdyby ses zamyslet prostě musel...?“

„Rád bych, kdyby jediný problém bylo to rádio. Nechce se mi dneska hasit hořící letadlo ani po sobě střílet s únosci.“

McGill mlčel.

Pár vteřin proseděli v naprostém tichu. V hasičských kombinézách jim bylo opravdu parno, takže McGill nahodil ventilátor.

Sorentino prostudoval kontrolky a ukazatele na palubní desce. Zásahový vůz převážel čtyři sta kilo hasicího prášku na bázi hydrogenuhličitanu draselného, kterým se hasily požáry elektrických rozvodů, tři tisíce litrů vody a čtyři sta litrů pěnidla AFFF. „Všechno v pořádku,“ ujistil Sorentino McGilla.

McGill si spočítal, že už je tenhle týden na šestém výjezdu. Pokaždé šlo o planý poplach, jen jednou se Boeingu 737 společnosti Delta Air Lines vznítily brzdy. Poslední opravdový požár na palubě řešil už před pěti lety, kdy začal Airbusu 300 hořet motor a plameny se málem vymkly kontrole. Únos letadla nemusel řešit ani jednou – v tomhle ohledu měli ve sboru jediného pamětníka, a ten dnes neměl službu.

„Až odroluje z přistávací dráhy, pojedeme za ním, dokud nezastaví,“ řekl McGill.

„OK. Má nám někdo dělat společnost?“

„Tak třeba dva hlídkové vozy, čistě pro případ, že se něco děje na palubě.“

„OK.“

McGill věděl, že se na svůj tým může spolehnout.

Celá jednotka pro svoji práci dýchala a všichni si svůj post museli tvrdě vydobýt, protože u dopravního úřadu začínali na úděsných pozicích, kde se po nich žádala služba na autobusových nádražích, v tunelech a na mostech nebo u letištní ochranky. Dlouho se museli potýkat s lehkými holkami, pasáky, dealery a fetáky, vyhazovat pobudy ze všemožných koutů rozlehlé říše, nad kterou přepravní úřad vládl, nahánět na mostech a v tunelech neplatiče cla a opilce, starat se na autobusácích o děcka odněkud ze Středozápadu, která utekla z domova...

Policejní službu u dopravního úřadu tvořila podivná směska úkolů, ale každý snil o službě na letišti. Pohotovostní jednotka se skládala výhradně z dobře proškolených dobrovolníků, kteří teoreticky měli zvládat boj s hořícím leteckým palivem, vyjednávání s nepřítelnými teroristy i nepřímou srdeční masáž, pokud někoho skolil infarkt. Jeden každý člen týmu měl na to, aby se stal hrdinou, ale zhruba posledních deset let si užívali relativního klidu a McGill se obával, jestli malinko nevyměkli.

Sorentino si na klíně rozložil plánec s vnitřním uspořádáním Boeingu 747-700. „Letadlo jako kráva,“ pokýval hlavou.

„Přesně.“ McGill doufal, že jestli pilot čelí mechanické závadě, měl dost duchapřítomnosti na to, aby vypustil zbývající palivo. V jeho očích se dopravní letadla víceméně rovnala létajícím bombám: Plné nádrže, rozpálené motory, elektrické vedení a nákladní prostor plný bůhvíčeho plachtily vzduchem a klidně mohly zdemolovat pořádný kus města. Andy McGill se nikdy nikomu nesvěřil, že má z létání strach, že nikdy v letadle neseděl a že to nehodlá měnit. Střetávat se s bestii na zemi byla jedna věc, nechat se unášet v jejím břiše věc druhá.

Andy McGill a Tony Sorentino hleděli přes přední sklo na krásnou dubnovou oblohu. Boeing rostl, nabýval jasnějších barev a obrysů, každou vteřinou jako by byl dvakrát tak veliký.

„Vypadá v pohodě,“ zabručel Sorentino.

„Jo.“ McGill pozvedl triedr a namířil ho na blížící se letadlo. Jumbo mělo kompletně vytažený podvozek: dvě sady kol pod křídly, dvě v půlce trupu a jednu pod pilotní kabinou. Celkem dvacet čtyři pneumatik. „Gumy vypadají neporušeně,“ řekl McGill.

„To rád slyším.“

Nespouštěl z letadla oči – vznášelo se teď jen pár set metrů od okraje tříkilometrové severovýchodní dráhy. Přestože se McGill bál létání, v samotných letadlech viděl fascinující, skvostná monstra. Vzlet a přistání mu připadaly málem jako magie. Párkrát v životě se k jednomu z oněch bájných stvoření přiblížil po tom, co jeho kouzelná moc zanikla v kouři a ohni, a tehdy už se jednalo jenom o obyčejný požár, jako když si na popel usmyslí shořet budova nebo nákladní auto, a McGill se zkrátka snažil zabránit nejhoršímu, protože to měl v popisu práce. Ale až do té chvíle se zdálo, že létající kolosy pocházejí z odlišné dimenze – jejich řev nebyl z tohoto světa a vymykaly se pozemským zákonům přitažlivosti.

„Už sedá...“ řekl Sorentino.

McGill ho sotva slyšel, zůstával přilepený k triedru. Podvozek vzpurně čněl k zemi, jako by přistávací dráze nařizoval, aby mu vyšla v ústrety. Nos letadla směřoval vzhůru a přední podvozek s dvojicí pneumatik zůstával výš než zbývající kola. Klapky byly vytažené, rychlost, výška i úhel seděly. Vzduch za čtyřmi obrovskými motory se chvěl horkem. Přiletělo k nám živé a zdravé, pomyslel si McGill, a se vší parádou.

„Vypadá to na nějaký problém?“ zeptal se Sorentino.

„Ne.“

Boeing se dostal nad ranvej, jako obvykle se chystal přistát pár set metrů od jejího okraje. Ještě o něco přizvedl nos, zadní podvozek dosedl na dráhu a řada pneumatik, doteď rovnoběžná s trupem letounu, zaujala vodorovnou polohu. Kola během vteřiny zrychlila z nuly na tři sta a vyvalila se zpoza nich oblaka stříbrošedého dýmu. Od dosednutí zadního podvozku do chvíle, kdy se s ranvejí setkal i ten přední, to trvalo mezi čtyřmi a pěti sekundami, ale pro samou ladnost se pohyb jevil delší, jako dokonale provedená koncová přihrávka v americkém fotbale. Touchdown.

Z reproduktoru v zásahovém voze se ozvalo: „Tady vůz čtyři, jedeme.“

Pak jiný hlas: „Tady vůz tři, jsem od vás vlevo.“

Všech čtrnáct vozidel se dalo do pohybu a hlásilo se vysílačkami. Jedno za druhým čekala, až je gigantický boeing mine, a najížděla za ním na ranvej.

Teď právě letadlo míjelo McGillův vůz a jemu připadalo, že pilot dostatečně nepřibrzdil.

Sorentino šlápl na plyn, diesellový osmiválec zaburácel a automobil se po přistávací dráze vyřítil za zpomalujícím letadlem.

„Andy,“ všiml si Sorentino, „oni nepoužili obraceč tahu.“

„Cože?“

Vůz už letadlo doháněl a McGill uviděl, že přenastavitelné trysky motorů zůstávají v aerodynamické letové pozici, místo aby jejich kovové, jako vrata od stodoly veliké zadní panely zaujaly polohu, ve které by tah motorů částečně obrátily. Proto měl dojem, že letadlo ujíždí příliš rychle.

„Sto šedesát,“ přečetl Sorentino tachometr.

„Moc. Jede moc rychle.“ McGill věděl, že se ve specifikacích Boeingu 747 počítá se zastavením za výhradního použití brzd a že je ranvej dostatečně dlouhá,

takže vlastně nejde o velký problém. Jenže se jednalo o první viditelnou známku toho, že něco není tak, jak by mělo.

Boeing držel směr a nepopíratelně zpomaloval, ačkoli ne tak prudce jako obvykle. McGillův vůz jel v čele pohotovostního kordonu. Doprovázelo ho pět dalších hasičských aut, šest hlídkových vozů a nakonec dvě sanitky.

McGill se chopil mikrofону a rozdal jednotlivým vozům pokyny. Ještě během přibližování k letadlu zaujaly své pozice: jeden zásahový vůz vzadu, dva T2900 po stranách, hlídkové vozy a sanitky vějířovitě rozprostřené vzadu. Sorentino s McGillem podjeli mamutí křídlo boeingu a drželi se poblíž nosu letadla. McGill mohutný letoun upřeně sledoval z okénka. „Nevidím nic, co by nesedělo,“ překřičel řev tryskových motorů.

Sorentino musel soustředěně korigovat rychlost vozidla, ale zeptal se: „Proč nenahodili ten zpětný tah?“ „Nevím, to se zeptej jich.“

Boeing zpomalil a čtyři sta metrů před koncem dráhy konečně zastavil. Nos letadla se setrvačností ještě dvakrát zhoupl nahoru a dolů.

Hasicí vozy T2900 zastavily čtyřicet metrů od jumba, dva po každé straně. Zásahová vozidla zaujala pozice před a za letadlem, sanitky zůstaly stát vzadu. Hlídkové vozy se po jednom připojily k těm hasicím a zásahovým, ale všech šest jich zastavilo tak, aby měli k letadlu nejblíže hasiči. Řidiči vystoupili a předpisově se kryli za auty. Vyzbrojení byli buď brokovnicí, nebo útočnou puškou AR-15.

Posádky pohotovostních vozidel zůstaly uvnitř a McGill se jich vysílačkou zeptal: „Vidí někdo něco?“

Nikdo neodpověděl, což bylo dobře. Podle předpisů měla ostatní vozidla zachovat rádiové ticho, pokud neměla něco důležitého.

McGill zvažoval, co teď. Pilot nevyužil zpětný tah, takže musel o to víc šlapat na brzdy. „Popojed' k těm pneumatikám,“ požádal McGill Sorentina.

Sorentino zamířil k pravému podvozku. Požáry brzd pro ně představovaly téměř denní chleba. Žádné velké hrdinství, ale když se přehřáté brzdy včas nepokropily, často bez varování chytil celý podvozek. Takový požár nemusely odskákat jenom pneumatiky, ale i všichni, kdo se přiblížili na víc než sto metrů, protože přímo nad brzdami se nacházela nádrž s palivem.

Sorentino zastavil čtyřicet metrů od kol.

McGill pozvedl triedr a jasně viditelné brzdové kouče podrobil pečlivé kontrole. Pokud by červeně žhnuly, bylo načase hasit, ale tentokrát zůstaly matně černé, úplně obyčejně.

Uchopil mikrofon a nařídil hasicím vozům, aby zkontrolovaly zbylé tři soupravy kol.

Brzdy se podle hlášení nepřehřály ani na jedné.

„Díky...“ odpověděl. „Zas se stáhněte.“

Všechny čtyři T2900 od boeingu poodjely. McGill věděl, že jumbo přistálo bez rádiového spojení (kvůli tomu tu koneckonců byli), ale říkal si, že by měl pilota zkusit kontaktovat. „Tady pohotovostní vůz jedna,“ ohlásil se na pozemní frekvenci, „volám Trans-Continental 175. Potvrďte příjem, přepínám.“

Ticho.

Počkal a ohlásil se znovu. Ohlédl se na Sorentina a ten pokrčil rameny.

Pohotovostní vozidla, policejní auta, sanitky i boeing nehybně stály. Proudové motory pořád běžely, ale letadlo zůstávalo na místě. „Zajed' tak, aby na nás pilot viděl,“ požádal McGill Sorentina.

Sorentino zařadil rychlost a zajel z pravé strany ke kabině. McGill vystoupil, zamával a ručními signály pilota vyzval, ať odroluje k pojezdové dráze.

Boeing se ani nehnul.

McGill by rád nahlédl do kokpitu, ale sklo se moc lesklo a kabina byla příliš vysoko nad zemí. Prakticky zároveň si uvědomil dvě věci: Jednak že neví, co dělat, a jednak že nastaly potíže. Nenápadné potíže, nic, co by bilo do očí. Takové potíže byly nejhorší.

Kapitola 7

Čekali jsme a čekali u mezinárodních přiletů, já, Kate Mayfieldová, George Foster, Ted Nash i Debra Del Vecchiová, pracovnice Trans-Continental Airlines. Osobně přímo srším energií, a tím pádem čekání nesnáším, ale u policie se člověk naučí trpělivosti. Jednou jsem při sledovačce strávil tři dny v přestrojení za prodavače hot-dogů a snědl přitom tolik vlastního zboží, že jsem se musel spravit kilem zaživačí sody.

Nevydržel jsem to a slečny Del Vecchiové se zeptal: „Děje se něco?“

Podívala se na mrňavou vysílačku, na které měla i displej, a už poněkolkáté mi ji ukázala. Pořád tam stálo PŘISTÁNÍ ÚSPĚŠNÉ.

„Zavolejte prosím někomu,“ požádala Kate.

Slečna Del Vecchiová pokrčila rameny a řekla do vysílačky: „Tady Debbie, jsem u brány dvacet tři. Ohlaste prosím status letu 175.“

Chvilí poslouchala, potvrdila příjem a řekla nám: „Prověří to.“

„Jak to, že nic nevědí?“ nechápal jsem.

„Letadlo komunikuje s řídicí věží, Federálním leteckým velením... Ne s naší společností. Té se volá, jenom když nastane problém. Když nikdo nevolá, je všechno v pořádku.“

„Ale vykládka pasažérů se nám nějak zpožďuje,“ upozornil jsem.

„To není žádný problém,“ poučila mě. „Letadlo přistálo načas. Zpožděných letů má naše společnost minimum.“

„A když teď budou týden dřepět na dráze? Pořád se to bude brát, že přiletěli na čas?“

„Ano.“

Po očku jsem zašilhal na Teda Nashe, který se dál s neproniknutelným výrazem opíral o zeď. Jako většina agentů CIA se rád tvářil, že ví víc, než dává najevo, jejich zdánlivá neokázalá sebejistota a moudrost ale většinou maskovaly dutou hlavu. Proč mi ten chlap byl tolik proti srsti?

Ale abych mu nekřivdil: Vytáhl telefon, zmáčkl pár kláves a oznámil nám, že má přímé spojení na řídicí věž.

Napadlo mě, že agent Nash opravdu ví víc, než dává najevo, a že hrozící problémy předvídal už dlouho před přistáním.

Vrchní dispečer Ed Stavros dál triedrem sledoval dění na dráze 4R. „Nehasí. Stahují se dál od letadla...“ popisoval shromážděným dispečerům. „Někdo z pohotovostní jednotky pilotovi ručně signalizuje.“

Dispečer Robert Hernandez s kýmsi telefonoval. „Šéfe,“ zavolal na Stavrose, „u radaru chtějí vědět, za jak dlouho se bude dát použít 4L a do kdy jim vyklidíme 4R. Budou u nás přistávat nějaká letadla, co jim už nezbývá moc paliva.“

Stavrosovi se sevřelo hrdlo. Zhluboka se nadechl a odpověděl. „Nevím. Pověz jim... pověz jim, že se ozvu.“

Hernandez na to nic neřekl a zprávu do telefonu nepředal.

Stavros mu telefon vytrhl. „Tady Stavros,“ ohlásil se. „Máme tu... letadlo s výpadkem radiového spojení. Já vím, že to víte, jasně, všichni to vědí... Podívejte, kdyby hořelo, beztak byste museli navádět jinam a neprudili byste do mě –“ Chvíli poslouchal a pak příkře odpově-

děl: „Tak jim povězte, že si na 4R nechává prezident dělat manikúru a že mají navádět do Filadelfie.“ Zavěsil a okamžitě svých slov zalitoval, i když se chlapi kolem pochvalně zasmáli. Na chvíli se mu ulevilo, pak se mu hrdlo sevřelo znovu. „Znova se tomu letadlu ozvěte,“ nařídil Hernandezovi. „Na naší i na pozemní frekvenci. Jestli se neozvou, budeme vědět, že se ty jejich problémy s rádiem nevyřešily.“

Hernander se chopil mikrofonu a ohlásil se letadlu na obou frekvencích. Stavros doostřil triedr a znovu celý výjev obhlédl. Nic se nezměnilo. Obří boeing stoupcy dřepěl na dráze a z motorů mu šel horký vzduch a výfukové plyny. Policie a různá vozidla pohotovostní služby držela pozici. V dálce vyčkávala stranou od ranveje podobně složená skupinka s naprázdno běžícími motory a dělala přesně totéž, co všichni ostatní – nic. Člověk, který se předtím pokoušel přitáhnout pilotovu pozornost (nejspíš McGill), mezitím svoje pokusy vzdal, postával s rukama v bok a podle Stavrose vypadal jako naprostý hlupák, který má dopal na samotné letadlo.

Pilotova nečinnost nedávala Stavrosovi smysl. Bez ohledu na jakýkoli problém by se na jeho místě každý snažil co nejrychleji vyklidit ranvej. A přece Boeing 747 dál trčel na místě.

Hernandez vzdal pokusy o rádiové spojení. „Mám někomu zavolat?“ zeptal se Stavrose.

„Už není komu, Roberto. Komu bys ještě volal? Chlapi, co by ten krám měli odklidit stranou, tam postávají s prstem v nose. Komu mám brknout jako dalšímu? Mámě? Ta ze mě chtěla mít právníka...“ Stavrosovi došlo, že začíná mluvit z cesty, a zkusil se uklidnit. Znovu se zhluboka nadechl. „Zavolejte těm šaškům na dráze,“ řekl Hernandezovi a ukázal na konec ranveje 4R. „Pohotovostní jednotce. Zavolejte McGillovi.“

„Hned to bude,“ uchopil Hernandez radiotelefon a zavolal veliteli zásahu v pohotovostním voze číslo jedna. Odpověděl mu Sorentino. „Popište situaci,“ vyzval ho Hernandez, přepnul na hlasitý odposlech a ztichlou místností se rozlehlo Sorentinovo doznání: „Nevím, co se děje.“

Stavros vzal radiotelefon, potlačil obavy a podráždění a řekl: „Když to nevíte vy, jak to mám vědět já? Jste snad na místě. Já jsem na věži. Co se tam děje? Řekněte něco.“

Na pár vteřin se rozhostilo ticho, než Sorentino odpověděl. „Nic neukazuje na mechanické poškození... Ale...“

„Ale co?“

„Pilot zabrzdil bez zpětného tahu. Rozumíte mi?“

„Ano. Myslíte si, že nevím, co je zpětný tah?“

„To ne... McGill se snaží přilákat pozornost posádky.“

„Zatím si naši pozornost získali spíš oni. Proč si nás nevšímají?“

„Nevím. Máme vstoupit na palubu?“ zeptal se Sorentino.

Nad tím se Stavros zamyslel. Nevěděl, jestli o tom může rozhodnout zrovna on. Obyčejně bylo posouzení situace na pohotovostní službě, ale když před sebou neměli žádný viditelný problém, nevěděli frajeři na ranveji, co si počít. Stavros si uvědomoval, že vstup do letadla s běžícími motory může ohrozit jak boeing samotný, tak příslušníky pohotovostní služby, zvláště když nikdo neznal pilotovy záměry. Co kdyby se letadlo najednou rozjelo? Na druhou stranu bylo možné, že se na palubě něco děje. Raději na Sorentinovu otázku nehodlal vůbec odpovídat. „Je to na vás,“ řekl mu.

„OK, díky za radu.“

Stavrose jeho sarkasmus rozčílil: „Podívejte se, já nemám v popisu práce... Moment,“ uvědomil si, že mu Hernandez podává telefon. „Kdo to je?“

„Někdo chce jmenovitě mluvit přímo s vámi. Tvrdí, že je z ministerstva spravedlnosti a že je na palubě letu 175 uprchlík s eskortou. Chce vědět, co se děje.“

„Do háje...“ převzal Stavros sluchátko. „Tady Stavros.“ Naslouchal a ve tváři se mu rozhostil udivený výraz. „Rozumím. Ano, letadlo přistálo bez rádiového kontaktu a pořád stojí na konci dráhy 4R. Kolem jsou vozidla dopravního úřadu a pohotovostní služby. Situace se nikam nevyvíjí.“

Zaposlouchal se a pak odpověděl: „Ne, na vážný problém nic neukazuje. Odpovídač nevyslal signál o únosu, ale je pravda, že se letadlo jen těsně vyhnulo srážce...“ Znovu se zaposlouchal a říkal si, jestli vůbec má zmínit nezapojený zpětný tah. Člověk na druhém konci drátu by tomu mohl přikládat přílišný význam, a přitom šlo jen o drobnou závadu nebo možná o pilotovu nepozornost. Stavros si nebyl jistý, co je volající zač, ale zněl jako někdo vlivný. Nechal ho domluvit a řekl: „Dobrá, rozumím. Vrhnu se na to.“ Zahleděl se na ztichlé sluchátko a podal je Hernandezovi. Právě za něj rozhodl někdo jiný, a tím se Stavrosovi okamžitě ulevilo.

Přiložil k ústům radiotelefon a sdělil Sorentinovi: „Dobře, jděte dovnitř. V letadle se nachází uprchlík – na horní palubě, v business class. Má želízka a eskortu, takže nevytahujte zbraně, ať neděsíte pasažéry. Každopádně ho ale s těmi dvěma hlídači vyvedte ven a odvezte je hlídkovým vozem k bráně 23, už tam na ně čekají. Příjem?“

„Příjem. Musím se ale spojit s naším kapitánem.“

„Spojte se s kým chcete, ale udělejte, co říkám. Na palubě zjistíte, kde to vázne, a když to nebude váznout

nikde, tak ať se pilot kouká klidit z dráhy a roluje k bráně 23. Přiveďte ho za mnou.“

„Příjem.“

„Zavolejte mi, až budete na palubě.“

„Příjem.“

Stavros se otočil na Hernandezze: „Aby toho nebylo málo, tak ten člověk z ministerstva spravedlnosti chce, abych k bráně 23 neposílal další letadla, dokud neřekne. Já brány nepřiděluju, to dělají dopraváci. Zavolejte dopravní úřad, ať tam nikoho neposílají, Roberto. Musíme si poradit bez tříadvacítky.“

„Když jsme uzavřeli 4R a 4L, beztak tolik bran nepotřebujeme.“

Stavros pod vousy zaklel a odpochoval si do kanceláře pro aspirin.

Ted Nash zastrčil mobil do kapsy a oznámil nám: „Přistáli bez rádiového spojení a dřepí na konci ranveje. Nevyslali nouzový signál, na věži se neví, v čem může být problém. Na místě je pohotovostní služba. Jak jste slyšeli, řekl jsem jim, ať vlezou dovnitř, dovezou hochy sem a nikoho k téhle bráně nepouštějí.“

„Tak k tomu letadlu vyrazíme!“ pobídl jsem kolegy.

George Foster, neohrožený vůdce našeho týmu, mi odpověděl: „Letadlo už obklíčila pohotovostní služba. Navíc máme na palubě dva muže. Nejsme tam potřeba a budeme rádi, když to tak zůstane.“

Ted Nash potlačil nutkání odporovat mi a jako obvykle se nevyjádřil.

Kate souhlasila s Georgem, takže jsem zase u nikoho nenašel zastání. Zvykám si. Ale nechápu to: Když se všechno důležité děje v bodě A, proč otálíme v bodě B?

Foster vytáhl mobil a zavolaal jednomu z agentů FBI čekajících dole na ploše. „Jime, tady George. Menší změna plánu. S letadlem něco je, stojí na ranveji, takže

Phil a Peter přivezou našeho člověka autem pohotovostní služby. Zavolej mi, až dorazí, přidáme se k vám. Jasně. Zatím!“

„Brnkněte Nancy, jestli se jí Phil nebo Peter neozvali,“ poradil jsem Georgovi.

„Právě se na to chystám, Johne. Děkuji.“ Vytočil recepci klubu Conquistador a Nancy Tateová zvedla sluchátko. „Neozval se ti Phil nebo Peter?“ Poslouchal a pak řekl: „Ne, letadlo pořád stojí na ploše. Dej mi jejich telefonní čísla.“ Vyslechl si je, rozloučil se a jedno číslo vytočil. Potom podržel telefon v natažené ruce, abychom taky slyšeli, že volaný účastník není dostupný. Vytočil druhé číslo a ozvalo se totéž. „Asi je mají vypnuté,“ řekl.

Nikdo mu tu myšlenku nepochválil, takže ještě dodal: „To se v letadle musí. Nejen při letu. Ale třeba jeden z nich to nařízení poruší, zavolá do klubu a Nancy nám pak dá vědět.“

Blýsklo mi hlavou, že kdybych vyšiloval při každém problému s mobilem, dávno bych už měl vředy. Mobily, pagery... Beztak je to samý krám.

Zkusil jsem situaci vzít jako akademický problém, který mi předložili na vysoké. Policejní akademie člověka naučí, aby si zbytečně nevyskakoval a držel se plánu, dokud mu nadřízení nerozkáží něco jiného. Taky ho ale naučí, že má při změně situace použít rozum a být iniciativní. Poznat, kdy si nevyskakovat a kdy naopak ano, v tom to právě je. Objektivně vzato jsme tu teď měli první případ, ale instinkty mi radily: Jenom si vyskoč! Dřív jsem na instinkty spoléhal víc, ale tady jsem si teprve zvykal. Byl jsem nováček a musel jsem doufat, že ostatní vědí, co dělají, když nic nedělají. Občas je nicnedělání nejlepší volba.

Debře Del Vecchiové pípla vysílačka. Přiložila ji k uchu a po chvíli řekla: „Rozumím, díky.“ Pak nám

přetlumočila: „Říkají, že na naše operační oddělení před nějakou dobou volali z řízení letového provozu, protože měl let 175 nejspíš problémy s rádiem.“

„Jako že si nemohli pustit hudbu?“

„Že se nehlásili vysílačkou.“

„To už víme,“ ujistil jsem ji. „Dochází k těmhle problémům často? K výpadkům komunikace?“

„Nevím.“

„Proč zůstali stát na konci ranveje?“

Pokrčila rameny. „Možná, že pilot čeká na něčí pokyny. Aby věděl, kudy rolovat...“ Pak podezíravě dodala: „Ale říkal jste, že je na palubě důležitá osobnost, a ne uprchlík.“

„Je to důležitý uprchlík.“

A tak jsme stáli a čekali, až hlídkový vůz vyzvedne Hundryho, Gormana a Chalíla a doveze je k čekající koloně aut od newyorské policie a dopravního úřadu, aby nám ten Fosterův Jim mohl zavolat a my na letištní ploše sedli do aut a nechali se dovézt do klubu Conquistador. Podíval jsem se na hodinky. Dám tomu ještě patnáct minut. Možná jen deset.

Kapitola 8

Zaznění klaksonu přivolalo Andyho McGilla zpátky k zásahovému vozu. Doklusal k němu a naskočil na stupačku. „Volal Stavros,“ dozvěděl se od Sorentina. „Máme vlézt dovnitř. Ozvali se mu nějací federálové, že je v letadle uprchlík, na horní palubě. V poutech a s dvoučlennou eskortou. Všechny tři je máš vyvést ven a posadit do hlídkového auta. Odjedou k bráně 23, už tam parkuje kolona newyorské policie a dopravního úřadu.“ Pak ohrnul nos: „Stavros nám teď bude rozkazovat?“

McGillovi blesklo hlavou, jestli potíže boeingu nemohou s uprchlíkem nějak souviset, ale nic ho nepadalo, byly to dvě úplně oddělené věci. Eskorty s různými padouchy, osobnostmi, svědky a podobně létaly div že ne každým druhým letadlem, rozhodně to bylo častější, než si většina lidí uvědomovala. McGilla znepokojovalo něco jiného – nedokázal přesně postihnout co, ale určitě to s celým problémem nějak souviselo... Přestal si namáhat hlavu a řekl Sorentinovi: „Ne, Stavros ani federálové nám rozkazovat nebudou, ale možná je doopravdy načase vlézt dovnitř. Upozorni na to našeho kapitána.“

„Hned,“ natáhl se Sorentino po rádiu.

McGill uvažoval, jestli si nemá zavolat pojízdné schůdky, ale parkovaly celkem daleko a do letadla se mohl dostat i bez nich. „Fajn, pravé přední dveře,“ dal Sorentinovi pokyn. „Jedeme.“

Sorentino uvedl zásahový vůz do pohybu. Letadlo se nad nimi tyčilo k nebi. V rádiu zapraskalo a hlas z re-

produktoru řekl: „Hele Andy, jen jsem si vzpomněl na ten rijádský případ. Dávej si bacha.“

„Neděs nás,“ zamračil se Sorentino.

Andy McGill na stupačce zkameněl. Všechno se mu to okamžitě vybavilo. Instruktažní film. Asi před dvaceti lety odstartoval z letiště v Rijádu saudskoarabský Lockheed L-1011 TriStar. Pilot nahlásil kouř v kabině a v kokpitu, vrátil se na letiště a bezpečně přistál. V prostoru pro pasažéry podle všeho hořelo. Všude kolem letadla stála hasičská auta a saudskoarabská pohotovostní služba jen seděla a čekala, až se rozletí dveře a rozvinou se nouzové skluzavky. Jenomže lidská hloupost zavinila, že piloti nevyrovnali přetlak v kabině, takže vzduch tlačil na dveře a udržoval je pevně zavřené. Letušky je nedokázaly otevřít a nikoho nenařadilo rozbít okno hasičskou sekerou. Všech tři sta lidí na palubě se ve stojícím letadle udusilo kouřem a zplodinami.

Nechvalně proslulý rijádský případ. Učili je, jak takovou situaci rozpoznat, a dnešek jí přesně odpovídal. Neskutečně to zbabrali. „Do háje...“

Sorentino jednou rukou řídil a druhou podal McGillovi vyprošťovací sekeru, lahev se stlačeným vzduchem a dýchací masku přes celý obličej.

Zastavili pode dveřmi letadla a McGill po příčkách na boku vozidla vyšplhal na plochou střechu s pěnovým hasicím dělem.

Mezitím se k nim přidal vůz číslo čtyři, jeden z hasičů mu vylezl na střechu a připravil se k dělu. Kolega z jednoho hlídkového vozu si také oblékl hasičskou kombinézu a začal rozvinovat vysokotlakou hadici. Zbylé čtyři hasicí vozy se spolu se sanitkami stáhly dál, pro případ exploze. McGilla potěšilo, že jakmile se zmínil rijádský případ, všichni věděli, jak se zachovat. Bohužel ale předtím až příliš dlouho seděli s rukama

v klíně, jako saudští hasiči, kterým se u instruktážního filmu tak smějí.

Do střechy byl zabudovaný krátký výsuvný žebřík. Vytáhl ho do plné dvoumetrové délky a natočil ho ke dveřím, konec přesně dosahoval ke klíce. McGill si nasadil masku, zhluboka se nadechl a vylezl nahoru.

Ed Stavros všechno sledoval triedrem. Nebylo mu jasné, proč se pohotovostní služba náhle chová, jako by měla čelit požáru. O říjádském případě v životě neslyšel, ale přípravy k hašení poznal okamžitě. Zvedl radio-telefon a spojil se s McGillovým vozem. „Tady Stavros. Co se děje?“

Sorentino neodpovídal.

Stavros se znovu ohlásil.

Sorentino nehodlal do éteru rozhlašovat, že jim až pozdě došlo, v čem může být problém. Pořád existovala poloviční šance, že se říjádský případ nebude opakovat, a za pár sekund to měli vědět s jistotou.

Stavros se ohlásil potřetí, tentokrát naléhavěji.

Sorentino věděl, že musí odpovědět. „Jen podnikáme nezbytná opatření,“ řekl.

Stavros si jeho hlášení nechal projít hlavou. „Požáru na palubě nic nenasvědčuje?“

„Ne, kouř jsme neviděli.“

Stavros se zhluboka nadechl: „Dobře... Udržujte mě v obraze. A hlase se, když na vás mluvím.“

„Uvolněte frekvenci, tady může jít o životy!“ vyštěkl Sorentino. „Končím!“

Stavros zaletěl pohledem k Hernandezovi. Slyšel jeho podřízený, jak si na něj ten vůl od hasičů otvírá pusku? Hernandez se tvářil, že neslyšel, a Stavros si umínil, že ho v příštím hlášení nesmí zapomenout vychválit.

Pak zauvažoval, jestli by přípravy k hasičskému zásahu neměl někomu ohlásit. „Vyřídte řízení letového

provozu,“ požádal Hernandez, „že dráhy 4R a 4L nebudou k dispozici ještě alespoň čtvrt hodiny.“

Stavros zaostřil triedr a pozoroval, co se odehrává na konci přistávací dráhy. Na pravé přední dveře přímo neviděl, měl je na druhé straně letadla, ale pohyb vozidel mohl sledovat bez problémů. Pokud boeingu zbývalo větší množství paliva, vozy zachovávající stometrovou vzdálenost budou po případném výbuchu potřebovat nový lak, a dvojice hasicích vozů u letadla bude na šrot.

Musel uznat, že jsou chvíle, kdy si příslušníci pohotovostní služby svůj plat opravdu zaslouží. Ale jeho práce, to byl ustavičný stres po celou sedmihodinovou směnu, kdežto oni se zapotili možná jednou za měsíc.

Vzpomněl si, jak si na něj ten člověk otevřel pusu – *Tady může jít o životy!* – a to mu zase připomnělo, že jeho oficiální role v celém dramatu skončila okamžikem, kdy boeing dobrzdil. Teď stačilo, aby řízení letového provozu průběžně informoval o volných ranvejích. Později bude muset sepsat hlášení, které bude v souladu s jeho nahranými hovory a s osudem letadla. Věděl, že záznam existuje i z jeho telefonátu s člověkem z ministerstva spravedlnosti, a to ho částečně uklidňovalo.

Odvrátil se od širokého okna a došel si pro kafe. Kdyby letadlo vybuchlo, určitě by explozi slyšel a pocítil, dokonce i tady nahoře na věži, ale vidět to nechtěl.

Andy McGill si opřel sekeru o levé rameno a hřbetem pravé ruky se přes rukavici dotkl dveří letadla. Látka v tom místě byla tenká, teplo by skrz ni snad proniklo. Chvilí tak stál, ale nic necítil.

Vzal za vnější nouzovou kliku a trhl. Vyjela z prohlubně a McGill na ni zespodu zatlačil, aby zabránil automatickému rozvinutí skluzavky.

Ohlédl se a uviděl, že kolega z hlídkového vozu, který si už předtím oblékl hasičskou kombinézu a roztáhl hadici, stojí na dráze vpravo pod ním a míří odjištěnou proudnicí přímo na zavřené dveře letadla. Patnáct metrů od McGillova auta stál vůz číslo čtyři a muž na střeše mířil pěnovým dělem přímo na vrchol žebříku. Kvůli hasičským kombinézám a dýchacím přístrojům je Scott nepoznával, ale bylo to jedno, protože svým chlapům důvěřoval všem bez výjimky. Muž u pěnového děla ho povzbudil vztyčeným palcem.

McGill mu pokývl.

Pak kliku pevně uchopil a zatlačil. Kdyby v letadle nebyl srovnaný tlak, dveře by se neotevřely a McGill by musel sekerou rozbít průzor, aby přetlak unikl a vyvětraly se zplodiny.

Tlačil a tlačil, až dveře náhle začaly zajíždět dovnitř. Pustil kliku, dveře se zatáhly a odsunuly se ke stropu.

Přikrčil se pod práh, aby se vyhnul unikajícímu kouři, horkému vzduchu nebo výparům, ale opatrnost byla zbytečná.

Neztrácel čas a vyhoupl se na palubu. Rychle se rozhlédl. Stál v přední kuchyňce, přesně podle nákresu v pracovních materiálech. Zkontroloval dýchací masku a přívod vzduchu, pohledem na ukazatel si ověřil, že má tlakovou lahev plnou, a sekeru opřel o stěnu.

Na opačné straně kuchyňky byly do širokého trupu letadla zasazené další nástupní dveře. Kouř McGill rozhodně neviděl, absencí výparů si ale nemohl být jistý. Obrátil se a otevřenými dveřmi ujistil muže u pěnového děla a muže s hadicí, že se mu nic nestalo.

Pak prošel kuchyňkou do chodbičky. První třídu měl po pravé ruce v přední části letadla, druhou po levé a točité schody před ním vedly na horní palubu, kde se nacházel kokpit a business class. Chvíli postál a cítil, jak drakem letadla otřásají běžící motory. Všechno tu vy-

padalo v pořádku, až na dvě věci: Bylo tu příliš ticho a vchod do první i do druhé třídy byl zatažený závěsem. Předpisy Federálního leteckého velení přitom nařizovaly, že se závěs musí při vzletu i při přistání rozhrnout. Kdyby se McGill nad situací zamýšlel ještě chvíli, přišlo by mu navíc zvláštní i to, že nevidí žádnou z letušek, v tu chvíli se však soustředil na podstatnější problémy.

Instinkt mu velel nahlédnout do některého z oddílů za závěsem, ale naučené postupy říkaly, že má zamířit do kokpitu. Zvedl vyprošťovací sekeru a vykročil k točitému schodišti. Zpod kyslíkové masky slyšel vlastní dech.

Schody bral po dvou, ale pomalým krokem. Zastavil se, když měl hlavu a krk nad úrovní podlahy v business class, a po rozlehlé horní palubě se rozhlédl. Po každé straně se v řadě táhlo osm párů sedadel, celkem jich tedy bylo třicet dva. Rozměrná měkká sedadla mu bránila ve výhledu na hlavy pasažérů, ale přes boční opěrky visely do uličky ruce. Nehybné ruce. „Co se tu proboha...“

Vyšel až nahoru a zůstal stát vzadu u stěny. Uprostřed horní paluby se vyjímal stolek s časopisy, novinami a koši s drobným občerstvením. Okny pronikalo odpolední slunce a v jeho paprscích se vznášely částičky prachu. Pěkné, pomyslel si McGill, ale instinktivně vycítil, že ho obklopuje smrt.

Vykročil uličkou a klouzal očima po pasažérech nalevo i napravo. Byla obsazená jen asi polovina míst, většinou muži a ženami ve středních letech, obvyklými pasažéry business class. Někteří měli sklopené sedačky a čtivo položené do klína, před jinými stálo na výklopných podnosech pití – sem tam se ale sklenička při přistání převrhla a rozlila, všiml si McGill.

Několik pasažérů mělo nasazená sluchátka, zřejmě za letu cosi sledovali na malých televizích, které se vy-

klápěly z područek. Obrazovky stále běžely a na jedné se odvíjela reklama zachycující šťastné tváře na Manhattanu.

Došel až dopředu a obrátil se k pasažérům čelem. Vůbec nepochyboval, že jsou do jednoho mrtví. Zhluboka se nadechl, chtěl si pročistit hlavu, zachovat se jako profesionál. Stáhl si pravou rukavici a pasažérce na nejbližším sedadle položil ruku na tvář. Nebyla studená jako led, ale ani nehřála. Žena podle McGillova odhadu zemřela před několika hodinami, a pohled do kabiny jasně potvrdzoval, že ať se stalo cokoli, došlo k tomu dlouho předtím, než šlo letadlo na přistání.

Sehnul se a pohlédl do tváře muže v následující řadě. Poklidný výraz, žádné sliny, hleny, zvratky, slzy ani křečovitě stažené rysy... S ničím takovým se ještě nesetkal. Jedovaté výpary a kouř způsobovaly paniku, nesnesitelné dušení, bolestivou smrt, která se vepisovala do tváří a zkřivených těl obětí. Tady konec přišel v poklidném bezvědomí podobajícím se spánku.

Rozhlédl se po spoutaném uprchlíkovi s dvoučlennou eskortou a našel ho u okénka v předposlední řadě vpravo. Na sobě měl tmavě šedivý oblek, a přestože mu tvář zčásti zakrývala dýchací maska, připadal McGillovi jako Hispánec, nebo snad někdo z Blízkého východu či z Indie. Rozlišování etnik McGillovi nikdy moc nešlo. Muž na vedlejším sedadle byl však prakticky určitě policista, ty McGill poznal skoro pokaždé. Prohmatal ho a na levém boku ucítil pouzdro s pistolí. Pak se zahleděl na muže, který o samotě seděl v poslední zbývající řadě za dvojicí. Druhý člen eskorty, usoudil. Stejně na tom nezáleželo – už trojici nemusel vyvádět z letadla k autu, už neměla namířeno k bráně 23. Nikdo už neměl namířeno nikam, nanejvýš do pojízdné márnice.

McGill zvážil situaci. Na horní palubě byli všichni mrtví, a protože atmosféra a tlak byly stejné v celém

letadle, mohl si být jistý, že jsou všichni mrtví i v první a druhé třídě. Tím se vysvětlovalo všechno, co viděl i neviděl dole. Už věděl, proč to ticho. Napadlo ho, že by vysílačkou zavolal lékařskou pomoc, ale byl si více než jistý, že by nebyla k ničemu. Přesto vysílačku odepnul a už se do ní chtěl ohlásit, když si uvědomil, že neví, co by měl říct, a nemá představu, jak by to znělo, kdyby hulákal přes dýchací masku. Raději několika krátkými a dlouhými stisky tlačítka odsignalizoval, že je v pořádku.

„Příjem, Andy,“ ozval se z vysílačky Sorentinův hlas.

McGill se vydal k toaletě za točitými schody. VOLNO, hlásal ukazatel, a McGill dveře ještě otevřel, aby se ujistil, že uvnitř nikdo není.

Naproti toaletě se nacházela kuchyňka, a když se otočil, všiml si, že v ní někdo leží. Tělo, ke kterému poklekl, patřilo letušce, která jako by si jen na chvíli zdřímla na boku. Zkusil jí na kotníku nahmatat pulz, ale bezvýsledně.

Už si byl jistý, že pasažérům by volal pomoc zbytečně, takže rychle přešel ke dveřím do kokpitu a vzal za ně. Protože byly zamčené, jak nařizovaly předpisy, zabušil na ně a přes dýchací masku křikl: „Otevřete! Pohotovostní služba! Otevřete!“ Žádná odezva. McGill ji ani neočekával.

Uchopil vyprošťovací sekeru a udeřil do zámku. Dveře povolily a pootevřely se. McGill zaváhal a vstoupil do kokpitu.

Pilot a druhý pilot seděli na svých místech a hlavy měli svěšené, jako by klimbali.

Chvíli nehybně stál, nechtělo se mu pilotů dotýkat. Pak řekl: „Haló. Tak haló. Slyšíte mě?“ Přišel si trochu jako pitomec. Mluvit s mrtvými lidmi...

Potil se a třásla se mu kolena. Neměl slabé nervy a už za ta léta vynášel popálené nebo zesnulé z různých

míst, ale dnes poprvé ho o samotě obestřela taková záplava tiché smrti.

Holou rukou se dotkl pilotovy tváře. Byl několik hodin po smrti. Kdo potom s letadlem přistál?

McGill přešel očima po přístrojích. Kdysi absolvoval hodinové školení o kokpitech boeingů, takže se zaměřil na drobný rámeček na displeji. AUTOMATICKÉ PŘISTÁNÍ 3, stálo tam. Slyšel, že nová generace dopravních letadel už dokáže přistát bez lidských zásahů a vedení. Tehdy tomu nevěřil, ale teď už ano.

Jiné vysvětlení pro přílet vzdušného korábu smrti neexistovalo. Přistání na autopilota by také objasnilo, proč se boeing málem srazil s letounem US Airways, a nejspíš i proč přistál bez zpětného tahu. Rozhodně vysvětlovalo dlouhé hodiny bez rádiového spojení, a především to, proč letadlo s běžícími motory stojí na konci ranveje a v kokpitu sedí dva mrtví piloti. *Kristepane...* Dělal se mu zle a nejradši by se dal do křiku, pozvracel se a nebo utekl, ale vydržel to a znovu se zhluboka nadechl. *McGille, klid.*

Co teď?

Vyvětrej.

Natáhl se k nouzovému výlezu nad sebou a vzal za páčku. Poklop se odsunul a odhalil čtverec modré oblohy.

McGill chvíli stál a naslouchal proudovým motorům, které teď k němu doléhaly silněji. Věděl, že by je měl vypnout, ale jelikož výbuch podle všeho nehrozil, nechal je běžet, aby palubní klimatizace zpracovala i poslední zbytky neviditelného jedu, který za celou noční můru mohl. McGilla uklidňovalo jedině to, že i kdyby k činu přistoupil dřív, nic by se nezměnilo. Okolnosti byly podobné jako v Rijádu, ale ke katastrofě došlo ještě ve vzduchu, daleko odsud. Nerozhořel se požár, takže letadlo nestihl stejný osud jako jumbo společnosti Swiss-

air, které se zřítilo u pobřeží Nového Skotska. Ať se na palubě odehrálo cokoli, vyžádalo si to jen lidské životy, zatímco stroje a elektronika zůstaly nepoškozené. Autopilot splnil, k čemu byl naprogramovaný. Kéž by to nedokázal, blesklo McGillovi nedobrovolně hlavou.

Vyhlédl oknem kabiny do slunečního světla. Nejraději by byl s živými venku a ne tady, ale čekal, dokud klimatizace neodvede svou práci, a zkoušel si vzpomenout, za jak dlouho se v jumbu vymění všechny vzduch. Měl by to vědět, ale nedokázal se soustředit.

Uklidni se.

Zdálo se mu, že nechal uplynout věčnost, ale nejspíš to nebyly ani dvě minuty. Sehnul se k přístrojům mezi sedadly pilotů a vypnul všechny čtyři přívody paliva. Přístrojová deska téměř kompletně zhasla, až na ukazatele napájené z palubní baterie, a místo skučení motorů se okamžitě rozhostilo strašidelné ticho.

McGillovi bylo jasné, že si po vypnutí motorů všichni kolem letadla oddechli. Navíc tak poznali, že je Andy McGill v pořádku, nemohli ale vědět, že motory zastavil on, a ne piloti.

Na horní palubě se cosi ozvalo. McGill se obrátil ke dveřím kokpitu, zaposlouchal se a pak zpod masky zavolal: „Je tam někdo?“ Ticho. Strašidelné ticho. Ticho jako v hrobě. Ale určitě něco slyšel. Možná zapraskalo v chladnoucích motorech nebo jen sesedala příruční zavazadla v přihrádkách...

Zhluboka se nadechl a sebral odvahu. Připomněl si, co mu kdysi na pitevně řekl jeden soudní lékař: „Mrtví vám neublíží. Mrtví ještě nikdy nikoho nezabili.“

Nahlédl do kabiny a nebožtíci mu pohled oplátili. Soudní lékař se mýlil. Mrtví umějí ublížit a zabít v člověku duši. Andy McGill odříkal zdrávas a pokřižoval se.

Kapitola 9

Už jsem se začínal ošívát, ale George Foster dal konečně dohromady komunikační řetěz, který vypadal tak, že Foster telefonoval s agentem Jimem Lindleyem, ten zase na ploše z očí do očí mluvil s lidmi z dopravního úřadu a ti se vysílačkou dorozumívali s velením, které mělo přímý kontakt s věží a pohotovostními jednotkami na dráze.

„Co Lindley říkal?“ zeptal jsem se George.

„Že do letadla vlezl někdo z pohotovostní služby a že motory už neběží.“

„Podal ten člověk od pohotovosti hlášení vysílačkou?“

„Ještě ne, jenom vypípal, že je všechno OK.“

„Tak snad má morseovku v malíku a nemyslel KO.“

Ted a Debbie se zasmáli. Kate se nepřidala.

Ještě jsem si přisadil: „A to neumí mluvit?“

George si podrážděně povzdechl: „Umí. Má nasaženou dýchací masku, je snazší jenom signalizovat než zkoušet hulákat –“

„Já vím,“ přerušil jsem ho. „To byl vtip.“ Takového suchara jako George Foster aby pohledal. Třeba u newyorské policie je to samý žertěř a všichni se přetahují o titul krále komiků.

Já už ale u brány 23 nevěděl, čím bych publikum ještě pobavil. „Co kdybyste mě pustili ven, abych s tím Lindleyem navázal přímý kontakt?“

„Proč?“

„Proč ne?“

George nevěděl, jestli mě má radši držet pod dohle-